

Lớp Học Đặc Biệt

Contents

Lớp Học Đặc Biệt	1
1. Chương 1:	1
2. Chương 2: Những Con Người Đặc Biệt	3
3. Chương 3: Còn Những Điều Đặc Biệt Hơn Nữa	4
4. Chương 4: Hiểu Lâm	9
5. Chương 5: Hai Mặt	14
6. Chương 6: Bạn Mới	18
7. Chương 7: Lạc Vào Kí Ức	23
8. Chương 8: Nước Mắt...	28
9. Chương 9: Sự Thật Phơi Bày	33
10. Chương 10: Nhiệm Vụ Bất Khả Thi	38

Lớp Học Đặc Biệt



Giới thiệu

Đây là truyện xoay quanh lớp 11A, dưới ánh mắt của mọi người thì đó chỉ là một phần tử quậy phá c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lop-hoc-dac-biet>

1. Chương 1:

“Lấy một người chồng giàu sang, có một lâu đài thật to với mảnh vườn rộng, có hai đứa con thật dễ thương...”

Nó ngồi ngẩn ngơ nhìn ra cửa sổ rồi mơ mộng

- Học sinh, nghiêm.

Cô giáo bước vào với bộ áo xanh biếc. Cô cười với tụi lớp nó rồi ra hiệu cho tụi nó ngồi xuống.

- Hôm nay lớp ta sẽ có một bạn mới. Em vào đi

Một cậu bạn bước vào lớp. Cả lớp như nín thở, trừ nó. Thoạt nhìn, cậu bạn này cao khoảng mét tám, body hơi bị chuẩn, mái tóc hơi xoăn dưới ánh đèn tỏa ra màu nâu đồng rất đẹp, ánh mắt rất cuốn hút, nhìn vào như muốn tê liệt, cả nam lẫn nữ, khuôn mặt không chút tì vết. Tại sao trên đời này lại có người hoàn hảo như thế vậy trời?

- Em giới thiệu với các bạn đi!

Cô nhẹ nhàng lên tiếng rồi cười với hắn. Hắn không đáp trả. Khuôn mặt vẫn lạnh tanh.

- Woa, nhìn cool quá hà!

- Ủa, người gì mà đẹp quá trời

...

Dù đang ở trên mây nhưng nó cũng phải ghé mắt xuống xem thần thánh phương nào đến mà tụi con gái lớp nó nháo nhào đến như vậy. Lúc đầu nó cũng công nhận cậu ta rất đẹp. Da cậu còn trắng hơn da nó nữa mà. Nhưng sau khi thấy thái độ của cậu ta với cô thì nó phản bác ngay ý kiến lúc đầu. Nó nhìn, rồi cười nhạt:

- Xem ra học sinh mới có vấn đề về thính giác rồi nhỉ?

Cô giáo này giờ không biết làm sao thì bất ngờ khi nghe nó lên tiếng:

- Ngọc à, em không nên làm như vậy đâu, bạn ấy...

Không để cô nói hết, nó đứng dậy và tiến tới tên đó:

- Cô ơi, cô không cần phải nói họ tên này đâu cô.

Nói rồi nó chống nạnh, nhìn thẳng vào tên đó. Nãy giờ cậu không hề thay đổi vẻ mặt lạnh lùng của mình.

- Ừm... Nhìn cũng được, cũng có mắt, mũi, miệng, tay, chân bình thường đấy chứ... Tiếc một điều, bị câm và bị điếc.

Nói rồi cả đám con trai lớp nó cười lớn

- Như vậy mới là Ngọc chứ!

- Đúng rồi đó!

- Dám lơ cô của tụi này thì không yên đâu!

...

Hắn nhìn nó rồi cười khinh bỉ:

- Chỉ là một lũ không ra gì thì tôi chẳng có gì để nói với các người cả

- Chà, cũng mạnh miệng dữ, tiếc là không đúng nơi rồi.

Nói rồi nó di chuyển với tốc độ kinh hoàng hảo ra phía sau tên đó, dùng sức giữ chặt hai tay hắn ra đằng sau, rồi một đứa phóng ra với một con dao găm trên tay, ngay lập tức con dao biến thành sáu lưỡi rồi vút tới chỗ hắn. Tưởng chừng tên mặt hắn sẽ hắn lên những vết dao, nhưng không, hắn bỗng biến mất trong tích tắc và may thay nó né được những con dao đó. Nó và cả lớp đảo mắt tìm hắn. Từ đâu, hắn hiện lên và nhắm thẳng vào nó. Nó cười, lách qua.

Rầm...

Cái bảng bị hắn đánh làm đôi.

Tóc... tóc... tóc

Máu nhỏ từng giọt xuống sàn. Cả lớp nó sau một hồi im bất đã vỗ tay rần rần. Nó cười với hắn. Nụ cười này khác xa với nụ cười của nó ban nãy, trông nó cứ như một thiên thần vậy.

Chào mừng đến lớp 11A, lớp học đặc biệt.

2. Chương 2: Những Con Người Đặc Biệt

- Chào mừng đến lớp 11A, lớp học đặc biệt.

Hắn ngẩn người ra một lúc rồi tự nhiên bị nó nắm lấy cánh tay lôi đến phòng y tế.

- Nè... nè. Ai cho tự tiện xông vô đây?

Bà cô y tế trừng mắt nhìn nó và tên đó.

- Thế em lên nói với thầy hiệu trưởng là cô không hoàn thành trách nhiệm nhé. Học sinh bị thương mà không cho băng bó. Thế nào?

Nó không sợ, nhìn bà cô mà sát khí tỏa ra.

- Em... Thôi muốn làm gì thì tùy.

Nói rồi bả hất mặt, nói thật thì bả nhìn nó tự nhiên lấy sợ nên mới làm vậy cho đỡ nhục. Thấy không? Thành viên 11A luôn bị như thế ở trường.

- Ngồi xuống đi

Nó nhếch miệng, rồi quay sang cậu. Khẽ nắm lấy bàn tay hắn:

- Mai mốt có làm gì thì cũng đừng có để bị thương như thế này. Đối với sát thủ như cậu, không phải cánh tay là quan trọng nhất hay sao?

Hắn ngạc nhiên:

- Sao... sao... cô biết?

Nó cười. Không nói gì, nó băng bó vết thương cho hắn. Nhìn nó, hắn có cảm giác gì đó thân thuộc lắm. Tuy nó băng bó không đẹp nhưng sao hắn thấy đẹp quá. Chợt nó lên tiếng:

- Cậu tên gì?

- Ừm... Phong.

Nó nhìn Phong. Cười tiếp. Phong nhăn

- Làm gì cô cười hoài vậy? Mới xuất viện à?

- Tên này... Thôi hôm nay ta đại từ đại bi bỏ qua cho người. Ngồi yên để tui băng bó cho.

- Vừa đánh vừa xoa đó hả?

Nó “hứ” một tiếng rồi đứng dậy.

- Nhanh đi, tiết học bắt đầu rồi đó.

Phong đứng dậy theo nó. Đi theo nó mà cậu khẽ nở nụ cười.

- Về rồi đây!

Cả lớp vui mừng khi thấy nó.

- Được rồi, biết tui đẹp mà. Tui có “đem” bạn mới về nè.

Nói rồi hắn đi vào. Tay gãi gãi đầu vì ngứa:

- Ừm... Tui tên Phong. Mong mọi người giúp đỡ.

Cả lớp hò reo vui mừng nhưng chợt tắt khi thấy bà cô Thúy- chủ nhiệm 11B (Lớp giỏi nhất khối)

- Các em có biết bây giờ là giờ học không?

Cả lớp im bất cụp đầu xuống nhưng đứa nào cũng đang sôi máu.

- Ủa cô Vân cũng có ở đây à? Xin lỗi. Tôi không nhìn thấy.

- Em xin lỗi đã làm phiền đến chị.

- Không sao đâu. Học trò mà, không ai dạy bảo thì mình nói giúp một tiếng có sao đâu.

Cả lớp như điên tiết lên. Ngọc đi tới, giả vờ không thấy bà, đưng bà một cái, rồi giả bộ cuốn quyển lên:

- Ủa cô ở đây hả, này giờ em không thấy cô. Mà cô không đi dạy sao? Lớp ồn quá trời kìa cô. À chắc cô sang nói chuyện với cô tụi em. Thôi để em qua nói tụi nó im lặng. để mất công người ta nói lớp này không được dạy thì mất danh tiếng lớp 11B hết. Học trò mà cô, không có người dạy thì chúng sẽ hư đó. Thật mừng cho lớp em là có được cô chỉ dạy chứ không thôi người ta nói tụi em như 11B thì chết mất.

Nó buông một lèo, bà cô không kịp nói gì, mặt đỏ lừ vì giận:

- Em...

Bà giậm gót thật mạnh rồi về lớp. Ở bên đây, tụi nó vẫn có thể nghe được những lời trút giận của bà cô lên lớp 11B. Nó quay vào lớp, nở nụ cười chiến thắng. Cô Vân không nói gì.

- Thôi được rồi. Phong, em ngồi kế Ngọc đi. Ngọc, em không được ăn hiếp bạn đó.

- Em hiền thấy mờ.

Nói rồi nó cười với Phong.

Ra chơi...

- Bà con! Đóng tất cả cửa lại.

Nhanh chóng các cánh cửa khép kín lại. Nó từ từ bước lên bục

- Hôm nay lớp ta có thêm một thành viên mới. Vậy là trở lại sĩ số ban đầu. Rồi bắt đầu giới thiệu đi tụi bây.

Tụi nó hí hửng:

- Tui tên Quân. Chuyên nghề sát thủ

- Minh. Điệp viên

- Hà. Hacker

- Linh. Sát thủ

- Tuấn. Mật vụ

...

- Còn tui là Ngọc. Chuyên nghề sát thủ, kiêm tình báo và điệp viên

Nghe tụi nó giới thiệu xong mà hần không khỏi ngạc nhiên, Thì ra đây là bất ngờ mà ba hần nói với hần. Lớp học đào tạo những con người này. Những người giống hần, một sát thủ. Những con người đặc biệt.

3. Chương 3: Còn Những Điều Đặc Biệt Hơn Nữa

Tiết học đầu tiên...

- Học sinh, nghiêm.

Tiếng của cô bạn lớp trưởng Quân vang lớn. Một thầy giáo bước vào. Ấn tượng của Phong với thầy này rất đặc biệt. Thầy không có vẻ gì là thầy giáo cả. Thầy khoác trên mình chiếc áo sơ mi cổ rộng, quần bò túm nhưng thầy vẫn di chuyển rất dễ dàng. Tai đeo khuyên và chẳng mang theo gì vào lớp. Thầy ngồi xuống bàn giáo viên, gác hai chân lên:

- Học bài hết chưa?

- Dạ rồi ạ!

Cả lớp đồng thanh. Sau đó, tất cả cửa lớp đóng lại.

- Vậy Ngọc... lên trả bài!

- Dạ.

Nó từ từ bước lên, nhìn thẳng vào thầy. Rồi bất ngờ nó vụt lên, tay cầm khẩu súng ngắn và chỉ trong tích tắc, nó đã ngồi lên bàn giáo viên với cây súng chĩa thẳng vào đầu thầy. Nó chằm chằm nhìn thầy một giây và rồi...

Đoàng...

Tiếng súng vang lên, nó nhếch miệng nhưng không, thầy đã biến đâu mất. Và từ đằng sau, nó nhận trọn một cú đá của thầy. Nó nằm xuống sàn:

- Kỹ thuật chưa được chuẩn lắm. Em không được chần chừ bất kì giây nào vì nó chính là yếu điểm của sát thủ. Chỉ cần một giây là có thể chết ngay tức khắc. Nhưng tốc độ của em cũng khá nhanh rồi đó. Lần sau nhớ cố gắng hơn.

Thầy cười, nó cũng cười với thầy. Phong khều khều Linh kể bên, thắc mắc. Linh cười giải thích cho hắn:

- Thầy ấy là sát thủ hàng đầu của nước ta. Tên Gin. Thầy dạy kỹ thuật bắn súng cũng như tiếp cận đối phương. Mà vào lớp này chắc Phong cũng có một khẩu súng đúng không?

- Ừm.

Linh gật đầu.

- Học giờ thầy không mang súng coi như tiêu. Phải cẩn thận khi học tiết thầy vì thầy có thể tàn công bất kì ai trong lớp. Mọi người lớp khác không biết vì lớp này được cách âm rất tốt, ngay cả tiếng hắt-xì con không lọt ra ngoài nữa đó.

Phong gật gù như đã hiểu ra mọi chuyện. Hắn nhìn nó. “Thật không ngờ, người nhỏ nhắn như thế lại có những kỹ thuật hơn hẳn mình một bậc. xem ra mình con phải học hỏi nhiều hơn nữa.”

- Em về chỗ đi. Hôm nay chúng ta sẽ học tiếp về kỹ năng dùng súng ngắn bán tự động Colt M1911...

...

Ra về...

- Về... về anh em ơi

Tụi nó ào ra về một cách nhanh chóng. Chỉ còn nó và Phong:

- Nè, mới gia nhập, muốn làm thử một phi vụ không?

Phong tròn mắt ra. Nó cười sặc sụa.

- Là vậy nè: Tuy chúng ta chỉ là học sinh cấp ba thôi nhưng khi đã vào lớp này rồi thì cũng sẽ được cử đi làm nhiệm vụ như một sát thủ chuyên nghiệp. Ông đã làm vụ nào bao giờ chưa?

- Chưa.

- Ừm, vậy thì tối nay có một phi vụ cho ông.

Nó vừa nói, vừa đưa tấm hình người đàn ông ra

- Tên này là Luxus, trùm đầu mỗi các vụ buôn bán ma túy xuyên các quốc gia. Hiện nay, hắn đang làm náo loạn ở Osaka (Nhật bản), tổng thống Nhật Bản đã nhờ hội viên S.M giải quyết nhưng vẫn chưa ai thành công. Nếu phi vụ này ông làm nhanh gọn thì có lẽ tui sẽ nói với chủ tịch để ông tham gia S.M.

- S.M là gì?

Nó ngậy người trước câu hỏi của hắn

- Trời, ông cũng là sát thủ mà không biết S.M là gì sao? S.M là một tổ chức đặc biệt dành cho những người giống ông, tui và cả lớp này. Do tổng thống các nước thành lập nhằm bảo vệ đất nước. Ở mỗi quốc gia đều có một nơi dành riêng cho họ. Ở đây thì chính là lớp 11A này. Gồm khoảng tám trăm thành viên và tất cả những người đó đều được giữ bí mật về thân phận.

- Thế thầy hiệu trưởng không biết hả?

- À, thầy hiệu trưởng biết chứ. Thầy còn dạy lớp ta về kĩ thuật hóa trang, cách ăn nói để dễ dàng tiếp cận đối thủ.

Phong gật gù như đã hiểu ra mọi chuyện.

- Được rồi. Mười một giờ tối nay, ông đứng chờ trước cổng trường. Sẽ có người đến đón ông. Tui sẽ đi chung để quan sát ông. Nhớ đó.

Nói xong, nó đi về. Phong đứng một lúc lâu trong lớp. “ Mọi chuyện phức tạp hơn mình tưởng. Phải cẩn thận mới được.”

“ Something gotta be me...”

- Alo... Ủm tui đang tiếp cận chúng... tui đã biết được tổ chức của chúng rồi...

Một nụ cười khê nở trên đôi môi của hắn. Thật ra, hắn là ai?

Mười một giờ...

- Hế lô, lên xe đi.

Nó bước ra từ chiếc Limo màu đen sáng lóa. Phong nhìn nó mà ngơ ngác, nó khác xa với buổi sáng: Áo thun ba trắng bên trong, bên ngoài khoác chiếc áo khoác kaki màu trắng xám, hơi tomboy tí, quần jeans bó, boots đen cao che cả ống quần, nhìn không hề giống học sinh cấp 3. Bình tĩnh một lúc, Phong cũng lên xe:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

- Ủm... Nhật Bản. Sẽ có trực thăng tới đón chúng ta. Đi cũng không lâu lắm đâu. Tối hai giờ sáng là cùng.

Phong gật gù.

- Ông dùng súng loại gì?

- Double Tap.

- Ủm, loại đó cũng được, nhưng để thử sức, ông dùng Caracal thử đi.

- Nhưng...

Ánh mắt của nó làm Phong thể không vâng lời. Ánh mắt sâu và đen láy. Thật khó cưỡng lại mỗi khi nhìn vào nó.

Osaka, Nhật Bản...

- Ông thấy hắn chưa?

- Chưa, tui nghĩ hắn vẫn còn ở trong đó.

Hai đứa đang chờ trên sân thượng tòa nhà đối diện quán bar lớn nhất Osaka. Lúc này, chỉ có Phong là có vũ khí, còn nó thì tay không tấc sắt.

- Tới rồi!

Nó nói lớn khiến Phong giật mình. Hắn nhìn xuống, cả đoàn vệ sĩ đi theo ông ta, Luxus tầm 50 tuổi, dáng người hơi thấp, mặc bộ vét đen, tay thì đeo đồng hồ vàng, nhẫn, trên cổ có đeo một chiếc vòng cẩm thạch xanh. Nhìn vô là biết giàu.

- Sẵn sàng chưa?

- Ừm.

- Vậy, bắt đầu đi.

Nó vừa nói xong, Phong liền rút khẩu súng ra. Tuy cũng là một sát thủ nhưng việc sử dụng loại súng này hơi khó khăn vì nếu không dùng quen sẽ khó mà sử dụng. Nhưng chuyện đó không là vấn đề với Phong. Thật sự khi nhắm từ trên cao thế này rất khó nhắm mà còn phải xài súng ngắn nên hơi khó cho hắn. Xung quanh Luxus lại còn rất nhiều vệ sĩ nên càng khó ngắm trúng mục tiêu. Phong ngắm mục tiêu ba giây và...

Đoàng...

Tiếng hét của người phụ nữ bên cạnh Luxus vang lên, lập tức có tiếng rộn ràng và người dân quanh đó chạy tán loạn cả lên, Luxus bị một phát ngay đầu, máu văng cả một khu vực. Rất nhanh, cảnh sát đã bao vây toàn bộ hiện trường. một chiếc 1trục75 thăng bay tới và đón cả hai.

- Tốt lắm, rất ít người bắn chính xác như cậu.

- Cảm ơn.

Hắn quay sang cười với nó. Bất giác nó cũng đỏ mặt.

Sáng hôm sau...

Phong “lết” từng bước lên lớp. Nói thật thì cậu vẫn còn mệt vì hôm qua thức tận ba giờ sáng. Đến lớp...

- Chúc mừng Phong nha!

- Phong hay ghê! Giải quyết được cả vụ khó nhất!

- Vậy mà hồi đó giấu nghề!

Phong chỉ biết cười vì hắn không còn sức để nói nữa. Nó đi lại, giải vây cho Phong:

- Tụi bây để cho Phong nghỉ đi. Chắc hôm qua tới sáng mới ngủ được

- Có bao giờ thấy nó quan tâm tới tụi mình đâu. Huhu...

Quân sụt sịt lên tiếng. Quân nổi tiếng với khuôn mặt baby, nay hai mà còn ửng đỏ như sắp khóc. Nó gãi gãi đầu:

- Tại tụi bây quen rồi. Phong mới làm, mệt là phải thôi.

Hà chen vào:

- Mà, một tiếng cũng Phong, hai tiếng cũng Phong.

Rồi cả lớp nhìn nó một cách bí ẩn. nó rùng mình:

- Tụi bây cứ như vậy. Phong là người mới, tao quan tâm là phải thôi.

Nói rồi nó bỏ đi, cả đám được phen bể bụng. Tuấn “bay” lại chỗ hắn:

- Mà thấy Ngọc sao?

- Mà hỏi vậy sao tao biết trả lời sao?

Rồi tự nhiên cả đám bu lại:

- Nói đi

- Ừm... bạn bè không à, có gì đâu mà ngại.

...

Hắn hơi đỏ mặt rồi ngượng ngùng nói:

- Ừm... thì nhỏ cũng dễ thương, khi làm nhiệm vụ thì rất nghiêm túc

Rồi cả lớp “ồ” lên. Và sau đó hai mươi chín bộ óc bắt đầu hoạt động hết công suất, một kế hoạch được lập ra...

Tối hôm đó...

“ You and I... Far from the light...”

Điện thoại nó rung lên.

- Ủa, con Thanh, hôm nay đâu có nhiệm vụ gì đâu ta...

Nó ngẫm nghĩ một hồi rồi bắt máy:

- À ló. Gì vậy mà?

- “ À, không có gì đâu, tao định rủ mày đi ca thôi, đi không?”

- Ừm cũng được, tao đang chán.

- “ Ra liền nha, Night đó”

- OK

Nói xong nó mặc đồ vào. Hôm nay nó mặc một chiếc áo thun đen, quần jeans bó sát làm lộ ra cặp chân dài của nó, tai đeo khuyên hình chữ X màu đỏ, sơn một ít màu hồng sữa, mang đôi boot đen. Trông nó cực teen, rồi phóng trên chiếc Air Blade màu xám trắng lao ra đường.

Mười phút sau...

- Tụi bây, tụi bây... Hai đứa đó tới rồi kìa

Cả đám núp sau bụi cây ngay cửa ra và quán Night. Minh và Long rút điện thoại ra, mỗi người nhấn ột số.

“ Rề... rề... Minh nhấn kìa”

Nó rút điện thoại ra

“ Tụi tao đang đi thì kẹt xe rồi. Mày vô trước đi, phòng 12 đó nha. Minh cute”

Cùng lúc đó, điện thoại hấn cũng nhận được một tin nhắn

“ Long nè, tụi tao bị kẹt xe rồi, mày vô phòng 12 đợi tụi tao nha”

Cả hai không biết gì thì gặp nhau ở cửa. Hôm nay hấn trông khác với thường ngày và cũng như lúc làm nhiệm vụ. Áo thun trắng, quần bò đen bạc màu, đôi giày Nike cũng trắng nốt. Nhìn hai đứa như tương phản.

- Ủa... bà cũng đến nữa hả?

- Ừm.

- Ờ, tụi nó kẹt xe, sẽ đến sau.

- Ừm nó có nhắn tin cho tui rồi.

Im lặng...

- hai cái đứa này, tạo cơ hội à cũng không chịu nói gì hết là sao?

Lâm cẩu.

“ Bạn có một tin nhắn”

Điện thoại của hấn rung lên

“ Mày làm gì làm đại đi, sao im re hoài vậy?”

Giờ hấn mới hiểu ra chuyện, mặt bỗng đỏ lừ lên. “Sao vậy trời, mình không được phép có tình cảm với nhỏ này... Không sao, mình sẽ lợi dụng nó để dễ hành động hơn. Được rồi, cứ vậy đi”

- Ngọc... tui có chuyện muốn nói

- Chuyện gì vậy?

Nó tròn mắt hỏi

- Ủa mà ông bị gì mà mặt đỏ lừ vậy?

Nó tiến sát lại mặt của Phong. Mặt hấn đã đỏ nay còn đỏ hơn khi nhìn thấy nó như thế này. “ Không được dao động... Con nhỏ này, ăn gì mà dễ thương thế không biết”

Trong lúc hấn suy nghĩ thì nó tiến sát hơn, tay đặt lên mặt hấn:

- ông có sao không?

Rồi bất ngờ, hấn cầm chặt tay nó, nó cũng tự nhiên rất bất ngờ.

- Tui... Tui thích bà.

Bây giờ tới lượt nó đỏ mặt. Nó cuối đầu xuống, nói nhỏ nhưng vẫn đủ cho ai đó nghe rõ và tim đập mạnh:

- Tui... cũng thích ông.

Hấn vui mừng ôm chầm lấy nó. Cả lớp cũng xông vào, vui mừng. Nó ngạc nhiên rồi nhanh chóng đỏ mặt và hiểu ra mọi chuyện

- Tụi bây, quá đáng

- Tụi tao không quá đáng sao biết mày thích Phong

Hoàng cười gian manh. Hà vỗ vai bạn:

- tụi mình là bạn mà lại, không lẽ không giúp?

Rồi tụi nó cười lớn. Cả đám con trai bu lại Phong

- Cảm ơn tụi này đi mày

- Ủ thì cảm ơn.

Phong gãi gãi đầu. Tuần vỗ vai hấn

- Nói vậy thôi. Tụi mình là bạn mà. Giúp nhau là chuyện thường thôi.

Phong có nghe lầm không? Mọi người xem hấn là bạn ư? Ấm áp làm sao. Trái tim hấn như thắt lại. Hấn có nhiều cảm giác khi tới lớp này: biết rung động, ấm áp khi mọi người xem hấn là bạn. Nhưng hấn lại mang trong mình một sứ mệnh. Liệu họ có tha thứ cho hấn khi biết chuyện hay không? Nhưng giây phút này, hấn không quan tâm, hấn đang hưởng trọn niềm hạnh phúc. Đúng là có những thứ còn đặc biệt hơn. Tình bạn.

4. Chương 4: Hiểu Lầm

Tối hôm đó...

- Người đang chậm trễ công việc của chúng ta đó.

Hấn cuối người xuống:

- Tôi xin lỗi. Tôi hứa sẽ hoàn thành công việc sớm nhất có thể. Tôi đã thành công trong việc lấy lòng tin của cả lớp chúng nó rồi.

Người đàn ông ngồi đối diện hấn khẽ gật đầu.

Hắn từ từ bước ra ngoài với tâm trạng bồn chồn. Hắn phải làm sao để hoàn thành nhiệm vụ và không mất đi người mà hắn yêu? Mọi người ai cũng có bí mật, hắn không ngoại lệ. Nhưng bí mật này có lẽ quá bất ngờ nếu như các bạn của hắn biết.

Phong là một thành viên ngầm trong tổ chức F.M, một tổ chức luôn đối đầu với S.M .

Hắn được huấn luyện ngầm cho đến khi được làm nhiệm vụ.

Nhưng nhiệm vụ của hắn hơi bị rắc rối vì hắn đã có tình cảm thật sự với mỗi người trong lớp này.

Sáng hôm sau, tại nhà nó...

- Con đi học nha mẹ

Nó nhanh nhẩu bước ra khỏi nhà. Vừa tới cổng, nó đã thấy hắn. Nó hơi ngượng:

- Mới sáng...ông tới chi vậy?

Hắn cười

- Tui đến đón bà

Nó hơi đỏ mặt rồi đi cạnh Phong.

Ở trường...

- Ê anh nào đi cùng nhỏ Ngọc mà đẹp trai quá vậy mày?

- Nhìn là biết con nhỏ đó dụ dỗ anh ấy rồi. Lớp 11A thì tốt lành gì.

Một con nhỏ nhìn hai đứa, cười

- Tụi bây yên tâm, tao sẽ làm anh ấy thuộc về tụi mình

Rồi nhỏ vẽ trên môi mình một nụ cười bí ẩn.

Nhỏ tên Khánh, là hoa khôi của trường. Tuy bề ngoài Khánh rất đoan trang nhưng bên trong lại là người có dã tâm lớn. Có một bí mật nhỏ ở đây, thật ra, gia đình nhà nó là công ti lớn nhất thị trường Châu Âu và nhà Khánh là một trong những công ti con của nhà nó trên thế giới. Nhưng chị Khánh nhà ta lại cứ tưởng mình là người giàu có nhất nên lúc nào trong đầu cũng tự kiêu. Và Khánh sẽ không bao giờ ngờ mình lại chọc ngay ổ kiến lửa.

Một hôm nọ...

Nó và Phong đi học chung như mọi hôm. Nó hơi ngượng, hỏi:

- Ông nhớ hôm nay ngày gì không?

- Không. Ngày gì?

Nó tự nhiên bực mình “ tên Phong chết tiệt, kỉ niệm một tháng mà không nhớ”. Nó giận lấy. Thấy nó thế hắn cười. Hắn biết hôm nay là ngày gì chứ, tại hắn không nói thôi. Rồi bất ngờ hắn đi ngang qua nó, nắm chặt đôi tay bé nhỏ của nó. Nó giật mình nhưng rồi cũng thẹn thùng và nắm chặt tay hắn. Hình như thời gian đang trôi chậm.

Ở trường...

- Khánh, mày làm gì đi, nhìn anh ấy đi với con Ngọc tao thấy ghét quá à!

- Mày yên tâm, chiều nay tao sẽ hành động.

Một kế hoạch được vạch ra.

Buổi chiều...

- Phong, hôm nay ông về trước đi, tui có nhiệm vụ nên phải đi.

- Ừm, bà cẩn thận.

Rồi cả đám xen vào, Hoàng và Nam giả bộ:

- Phong, tui đi rồi, ông có buồn lắm không?
- Hic, tui sẽ nhớ bà lắm.
- Tui cũng vậy, tui không muốn xa ông đâu.
- Hay để tui “mi” bà một cái cho đỡ nhớ nha...
- Thôi, “mi” ông tui thà mi cún còn hơn...

Rồi cả lớp cười lớn. Nó đỏ mặt, chạy ra về trước. Hấn chỉ biết nhìn theo nó mà cười. Hấn đang trên đường về nhà thì có một chuyện bất ngờ xảy đến:

- Á, mấy người làm gì vậy?
- Cô em bình tĩnh đi, tụi anh chỉ muốn mời em đi uống nước thôi mà.

Hấn đi ngang qua, thấy cảnh đó và... đi qua luôn. Nhỏ đó cũng hơi bất ngờ, Khánh quyết định la lên:

- Anh gì ơi, cứu em với...

Hấn nhăn mặt. Đi tới rồi đá ối tên một phát. Cả đám nằm lẳng quay ra đất. Khánh thừa dịp, chạy lại ôm hấn, trở tài “văn nghệ” của mình ra

- Cảm... cảm ơn anh.

Vừa nói, nhỏ vừa ngấn nước mắt.

- Không có gì.

Hấn nói rồi gạc tay nhỏ ra, bỏ đi một nước. Khánh khẽ nở một nụ cười.

Tối hôm đó.

“Ngọc nhẩn, Ngọc nhẩn...”

- “Bây giờ ông rảnh không?”
- “Rảnh, chi vậy?”
- “Tui muốn giới thiệu ông cho chủ tịch S.M. Ông chờ tui trước trường đi”
- “Ừm”

Nói rồi, hấn diện ình một chiếc áo sơ mi trắng cùng với quần bò đen, đôi giày Nike cũng đen nốt.

- Lên xe đi
- Ừm

Nó ngồi trên xe mà cảm thấy vui như thế nào ấy. Chợt, hấn nắm tay nó. Đôi bàn tay rắn rỏi của hấn siết chặt. Đôi bàn tay của nó từ nãy giờ vốn lạnh nhưng không hiểu sao giờ lại rất ấm áp.

Tại biệt thự chủ tịch S.M

- Tôi đã đưa cậu ấy đến rồi.

Nó từ từ bước vào và theo sau là Phong. Chủ tịch ngồi nghiêm nghị trên bàn làm việc, Ông có một gương mặt hơi tròn, tóc vẫn còn đen, nhìn ông tầm khoảng bốn mươi tuổi, mặc bộ vét màu đen. Có lẽ công việc với ông rất quan trọng nên nãy giờ ngồi dán mắt vô cái máy tính, tư thế ngồi cũng thể hiện rõ tư chất của một nhà lãnh đạo. Ghé mắt sang nhìn Phong, ông cười:

- Ừm, có tổ chức lắm. Được, chủ nhật này sẽ có cuộc họp quan trọng. Cậu sẽ gia nhập S.M.
- Vâng. Cảm ơn chủ tịch đã tin tưởng tôi.

Hấn cuối người cung kính. Ông gật đầu. Ngọc quay sang cười với Phong:

- Chúc mừng ông. Giờ ông về trước đi, tui có chuyện cần gặp chủ tịch.

Hắn gật đầu rồi đi về. Hắn vừa bước chân ra khỏi cửa thì nó thay đổi thái độ 180 độ:

- E hèm, papa đang làm gì đó.

Nãy giờ ông đang chăm chú vào máy tình thì bị nó – con gái nuôi của ông làm giật mình. Ông cười:

- Papa đang làm việc

- Thôi, papa khỏi giấu con, con biết papa quá mà. Papa đang... chơi Pikachu phải không?

Nó vòng tay ôm cổ papa nó. Tưởng rằng nó khuyên papa nó đừng chơi nữa có hại cho sức khỏe. Ấy mà... nó lại ngồi chơi cùng papa nó luôn mới đau. Ông nhìn đứa con gái của mình chỉ biết lắc đầu:

- Nè, con gái sắp 18 tuổi rồi đó. Tới lúc đó con với Ken phải lấy nhau thôi.

- Thôi con không chịu đâu papa. Con còn không biết mặt hắn ta thì sao mà lấy nhau được.

- Con phải nghe lời papa chứ

- Thôi con không nghe. Papa nói nữa con giận đó. Thôi con về đây.

Nói rồi nó dùng dùng bỏ ra ngoài với tâm trạng khó chịu. Nó đã có người nó thích rồi mà cứ bắt nó lấy chồng.

Hiện giờ, hắn đang ngồi trong xe, hắn không hề về nhà mà tới F.M. chiếc xe Limo dừng lại trước cổng của một căn biệt thự màu xanh dương, cánh cổng màu vàng và có cài mật khẩu. Tuy nhiên, hắn vẫn vào được một cách dễ dàng.

- Thưa ông, cậu Phong đã đến rồi.

- Tốt lắm. Dẫn cậu ta vào phòng ta.

Cốc... cốc

- Vào đi

- Chào chủ tịch.

- Ừm. kế hoạch của cậu như thế nào rồi?

Hắn ngồi xuống ghế đối diện ông ta. Chủ tịch F.M trong mắt hắn là một người đàn ông trung niên độ 50 tuổi, đôi mắt sâu và đen hoắm. Khác với chủ tịch S.M thì ông là một người gầy và bệnh nghiện thuốc lá nặng.

- Tôi đã thâm nhập thành công rồi. Chỉ còn chờ cơ hội thôi

- Người làm tốt lắm. Nhưng nhớ rằng không được có bất cứ tình cảm nào.

Ông ngồi ngửa ra ghế, phả hơi thuốc vào không khí, khói thuốc dần bay đi và tan biến. Hắn cuối đầu nghiêm nghị:

- Tôi biết rồi

Nói rồi hắn chào ông ta và đi về. Ngồi trên xe, đầu óc hắn bây giờ tự nhiên nghĩ về nó. Hắn cũng không biết phải làm sao. Một bên là nhiệm vụ, một bên là người hắn yêu.

Sáng hôm sau tại trường...

- A, anh gì ơi...

Khánh tiến lại gần hắn. Hắn cũng ngạc nhiên vì tự nhiên ở đâu lòi ra một đứa con gái chạy tới ôm chặt lấy cánh tay hắn. Trong nhận thức của hắn thì con bé này khá xinh, bộ đồ đồng phục trong rất vừa vặn với nhỏ, mái tóc đen xõa xuống ngang vai nhìn cực kì dễ thương. Đặc biệt, cặp mắt nhỏ rất ư là to và cuốn hút. Nhưng hắn vẫn thấy Khánh có cái gì không được bằng nó.

- Cô là ai?

Khánh hơi đỏ mặt, cúi mặt xuống, giả bộ hiền thực

- Dạ, em tên Khánh, lớp 10B.

- Có chuyện gì?

Giọng hần lạnh tanh. Bấy giờ, Khánh mới ngược mặt lên, gương mặt của hần khiến nhỏ muốn té xỉu, mấy lần trước nhìn xa đã thấy đẹp, nay còn đẹp hơn dưới nắng. Mái tóc màu đồng được chải dựng lên, chiếc khuyên tai lấp lánh, ánh mắt lạnh lùng nhưng vô cùng đẹp, khuôn mặt thì trắng không chút tì vết nào.

- Dạ, em cảm ơn anh hôm trước giúp em.

- Ừm...

Hần đang cố gắng nhớ lại mọi chuyện, nhưng không tài nào nhớ được nên nói đại

- Không có gì.

Hần xua tay định đi thì bị nhỏ kéo lại.

- Em có hai vé xem phim, chủ nhật này anh tới nha.

Không để Phong kịp trả lời, nhỏ bỏ đi một mạch. Long đi tới chỗ hần:

- Ê, làm gì đó?

- Làm gì đâu?

Long sờ cằm, nhìn một lượt Phong:

- Tao thấy hết rồi. Khai mau, mày với con bé đó làm gì?

Hần gãi gãi đầu một lúc rồi nói

- À, lần trước tao giúp nhỏ, nhỏ mời tao đi xem phim

- Mày sướng quá rồi. Nhỏ đó là “Hốt Gơ” đó mày. Ước gì tao là mày.

Hần ngẫm nghĩ một hồi rồi đưa cho Long cái vé:

- Nè, cầm đi, Chủ nhật này tao tính đi chơi với Ngọc rồi.

- Thiệt hả? Cầm ơn mày nha. “Mi” mày cái coi

Long rượt hần chạy khắp nơi.

- À mà mày biết gì chưa? Ngọc nó bị cầm rồi đó.

- Vậy hả? Sao tao không biết?

Long lắc đầu ngán ngẩm

- Tao cũng mới biết thôi. Mày rảnh thì sắp xếp qua thăm nó đi

- Ừm tao biết rồi.

Nghe tin nó bị bệnh, hần cứ ngồi không yên, trong lòng rạo rực một cảm giác bất an. Đầu óc không tài nào tập trung được bài giảng của cô Sala – giáo viên dạy các thứ tiếng cần thiết. Đến tiết ba, hần không tài nào chịu nổi nữa nên trốn tiết qua nhà thăm nó. Hiện giờ, nó đang nằm vật vã trên giường vì sốt thì nhận được tin nhắn

“Mày biết gì không Ngọc? Hôm qua...”

Hần đang đứng trước nhà nó

- Bà có sao không?... Haizz, không được... ừm, hôm nay không thấy bà đi học nên tui qua thăm...

- Cho hỏi cậu là ai vậy?

Một người đàn bà trung niên bước tới thì thấy hành động “bất thường” của một cậu con trai đứng trước nhà mình.

- Dạ, cháu là bạn của Ngọc

Người đàn bà ấy khẽ gật đầu. Bà ấy có nét gì đó rất giống Ngọc nhưng quý phái hơn, chỉ cần nhìn là biết bà thuộc tầng lớp quý tộc, từ cử chỉ, lời nói...

- Quên giới thiệu với cháu, bác là mẹ Ngọc.

- Dạ.

- Mà cháu qua nhà có chuyện gì không? Mà chẳng phải đang là giờ học sao?

Hắn như đứng hình trước câu hỏi của bà ấy.

- Dạ... cháu...

Bà nhìn cậu bé đang ấp úng trước mặt mình, cười hiền

- Thôi được rồi. Cậu vào đi. Cậu cứ đi thẳng, phòng cuối cùng bên tay trái là phòng nó đó.

- Dạ, cảm ơn bác.

Hắn bước vào nhà, à không, phải nói là biệt thự mới đúng, căn biệt thự này rất to, gạch men sáng lóa, hắn đi mỗi cả chân mà vẫn chưa tới. Cuối cùng, hắn đang đứng trước căn phòng có cánh cửa màu xanh nhạt, bên trên có trang trí một số hoa văn trông rất bắt mắt. Hắn đẩy nhẹ cửa phòng thì bên trong hoàn toàn khác những gì hắn tưởng. Căn phòng toàn màu trắng và đen. Duy nhất có cái giường màu hồng. Phòng chỉ có chiếc đèn ngủ màu vàng và hai cái tủ đựng quần áo và một góc riêng dành cho học tập gồm tủ sách, bàn học, bàn vi tính, ngoài ra trong phòng còn một bàn trang điểm. Chắc là dùng để khi làm nhiệm vụ. Hắn bước đến gần nó, đưa tay lên trán nó thì... nhiệt độ rất bình thường:

- Tui hạ sốt từ nãy giờ rồi

Nó lên tiếng làm hắn hết hồn

- Bà... bà tỉnh dậy sao không nói? Làm tui hết hồn.

Nó mặt buồn rầu.

- Chứ không phải ông đến đây coi tui còn sức để cản ông đi chơi với nhỏ đó hả?

- Bà nói gì vậy? Tui không hiểu.

Nó rút điện thoại đưa cho hắn xem. Đó là những tấm hình hôm đó hắn cứu Khánh, hắn một tay cầm cặp một tay đặt lên eo Khánh, còn Khánh thì ôm chặt lấy hắn, còn có cả tấm hai người choàng tay sáng nay...

- Sao? Ông bất ngờ lắm hả?

- Bà hiểu lắm rồi, tui không...

Nó bịt tai lại và hét lên

- Tui không muốn gặp ông nữa, ông về đi.

Hai đứa cứ giằng co cho đến khi nó ngất đi vì kiệt sức. Hắn đi về mà trong lòng khó chịu, không biết làm sao để nó hết giận. Chỉ vì cứu con bé đó mà hắn bị hiểu lầm như vậy, tâm trạng hắn thật sự rất rối bời, không biết làm như thế nào.

5. Chương 5: Hai Mặt

Về đến nhà, hắn nằm vật ra giường, suy nghĩ về mọi chuyện. Đúng là phiền phức thật, nhưng tại sao hắn lại cảm thấy khó chịu khi bị nó hiểu lầm như vậy? Nhưng thật sự thì trong đầu hắn chẳng còn nghĩ được gì nữa.

Reng... reng...

- Vâng, tôi nghe... vâng, tôi sẽ qua gặp ông ngay.

Nói rồi, hắn diện bộ đồ vét của ba hắn ngày trước mua cho hắn.

Tại một nhà hàng...

- À... Phong bên đây này...

Người đàn ông lớn tiếng kêu hắn. Hắn tiến lại gần. Trước mặt hắn là hai người đàn ông. Một là chủ tịch F.M, một là ba hắn. Bên cạnh là một người đàn bà khoảng 22 tuổi, thân hình rất đẹp, đang ỏng ẹo bên ba hắn. Nếu nhìn kĩ thì có thể thấy được bà ta đánh lên mặt cả tấn lớp phấn, mặt áo hai dây và váy ngắn, nhìn rất cuốn hút. Phong ngồi xuống cạnh chủ tịch. Tuy là mẹ đàn bà đó đang trong vòng tay của ba hắn nhưng hai con mắt cứ dán vào hắn. Đúng là mê trai.

- Con ông làm việc rất tốt.

- Haha...

Ba hắn cười mãn nguyện. Bắt tay ông chủ tịch.

- Cảm ơn ông đã dạy bảo con tôi

Rồi cả hai trò chuyện rất vui vẻ. Nhưng Phong không thấy hứng thú lắm với cuộc gặp gỡ này. Hắn đang ngồi để ý xung quanh thì thấy...

Là nó? Nó đang làm gì ở đây? Lại còn ôm ấp một tên tầm chừng 40 tuổi, mặc bộ đồ vét xám, tay đeo nhẫn kim cương. Còn nó thì phong cách khác hoàn toàn: Khuôn mặt được trang điểm đậm hơn. Bộ váy màu hồng hai dây, được đính những hạt bé tí hai bên eo làm tăng vẻ đẹp cũng như người mặc, đôi giày cao gót màu trắng làm nó trông nữ tính hơn. Nó hôm nay có vẻ già dặn, chừng chạc hơn, nếu ai không biết chắc tưởng nó khoảng hai mươi mấy chứ không ai nghĩ nó lại là học sinh cấp ba.

Hắn không hiểu tại sao nó lại tới đây với tên đó nhưng khi nhìn thấy nó ôm ấp tên khác thì hắn lại khó chịu hơn. Chờ cho hai người đó đi ra thì hắn cũng xin phép về nhưng thật chất là đi theo hai người họ. Đến một khách sạn thì hắn không kiềm chế nổi bản thân, bất ngờ chạy vụt ra khỏi xe, nắm lấy tay nó, kéo lại và gần từng chữ:

- Thì ra cô nổi giận với tôi là để ngang nhiên đi với tên này chứ gì?

Thấy hắn nó cũng hơi bất ngờ rồi sau đó cười chua chát

- Ủa đây, trước giờ tôi chưa từng thích anh.

Lời của nó như sét đánh ngang tai, hắn hụt hẫng trong ánh mắt. Vậy những lời mà nó nói, tất cả đều là giả dối hay sao? Hắn không tin, hắn kéo nó lại, đặt lên môi nó một nụ hôn, nụ hôn cưỡng ép. Nó giật mạnh hắn ra...

Bốp...

Nó tát mạnh vào mặt hắn. Ánh mắt như muốn xé tan hắn. Rồi nó quay lại với người đàn ông đó.

Trên xe...

- Người đó là người quen của em à?

Nó không hề lúng túng trước câu hỏi của ông ấy, làm một dáng vẻ tôi nghiệp:

- Dạ, đó là người yêu cũ của em, thật ra thì lúc trước do anh ta nói anh ta sắp chết nên em mới giả vờ yêu anh ấy, nhưng đến khi gặp anh thì em không tự dối lòng mình được nữa.

Tên đó cười rồi khoác vai nó

- Em yên tâm đi, anh mà còn sống thì không tên nào đụng được và em đâu

Nó khẽ vẽ một nụ cười

- Em nghĩ, anh không còn sống được bao lâu đâu

- Em nói gì vậy?

Tên đó vẫn không hề biết mình đang nói chuyện với thần chết, cho đến khi nó rút khẩu súng ngắn ra chĩa thẳng vào đầu ông ta.

- Cô... cô làm gì vậy? Dừng xe... dừng xe mau.

Chiếc xe dừng lại. Vẫn tưởng sẽ thoát khỏi cái chết nhưng không, chiếc xe đậu ở một nơi vắng vẻ và thật không ngờ, tên tài xế cũng là một người trong S.M.

Đoàng...

Một phát súng vang cả khu vực, tên đó bị trúng một phát vào tim và vẫn còn đang hấp hối. Đôi mắt kinh hoàng của người sắp chết chĩa thẳng vào nó. Nó cười khinh bỉ

- Hãy xuống dưới đó mà suy ngẫm lại mình đã làm gì.

Nó rồi, nó cho hắn thêm một phát nữa vào đầu. Máu hắn văng khắp người nó. Nó có thể cảm nhận rõ mùi máu tanh đang hòa vào miệng nó.

Lúc gặp Phong nó biết làm sao để giải thích vì nếu nói ra, tính mạng của nó và cả hắn sẽ không an toàn nên nó đành diễn kịch nhưng không ngờ lại mang đến kết quả mỹ mãn như thế. Tên mà nó vừa giết là Pone, trùm ma túy với hơn tám tỉ USD trong tay, còn là đầu mối buôn bán người bất hợp pháp.

Sáng hôm sau, bản tin đưa đầy các tấm hình chết dã man của tên Pone. Mọi người cũng rất bất ngờ.

Hôm nay là chủ nhật nên nó không đi đâu mà ngủ ở nhà. Nó vẫn còn bứt rứt vụ hôm qua không nói rõ với Phong. Hắn đang hiểu lầm nó thì làm thế nào? Nhưng hắn cũng đang có lỗi mà. Vì thế nên nó... kệ.

Còn với Khánh, nhỏ hôm nay cứ tưởng sẽ được đi chơi với hắn nên nhỏ hôm nay diện đồ đẹp hẳn lên: áo hai dây màu hồng, quần short, tóc cột lệch sang một bên. Đứng ở chỗ hẹn mãi mà không thấy hắn.

- em chờ có lâu không?

Nghe có tiếng gọi, nhỏ tưởng là hắn, bèn ỏng ẹo

- Anh biết em chờ lâu lắm không?

Nhưng Khánh hổ một vỏ khi tên gọi nhỏ không phải là hắn mà là Long. Nó thay đổi sắc mặt một trăm tám mươi độ

- Phong đâu?

- Ủa, ảnh chưa nói cho em hả? ảnh đi không được nên nhờ anh đi chung. Anh tên Long. Chào em.

Nét mặt nhỏ đỏ lên vì giận, bỏ tấm vé xuống đất và giậm giày bỏ đi. Trong lúc đó, Long và hai mươi tám đứa đang nấp ở đằng xa kia cười sằng sặc khi thấy nó bị cả bọn chơi một vỏ thật đau. Long khẽ mỉm với cả bọn:

- Lộ bộ mặt thật rồi.

Tối đó, Khánh nhắn tin cho hắn (không biết sao con bé này có được số hắn nhỉ?)

- “ Anh ngủ chưa?”

- “ Ai vậy?”

- “ Em Khánh nè anh, hôm trước anh cứu em đó. Mà giờ anh rảnh không, anh ra công viên nói chuyện với em một chút”

- “ Ừm”

Nói xong, hắn lấy xe ra công viên. Nhưng không ngờ toàn bộ kế hoạch của Khánh đã bị cả lớp “ yêu quái” này nắm gọn trong tay. Trên đường đi thì...!

Ở công viên...

- Anh, em ở đây nè...

- Có chuyện gì?

Nhỏ tiếp tục “đóng phim”, nhỏ ôm lấy cánh tay hắn, cố ý để ngực mình chạm vào hắn, nhỏ nói

- Anh à, anh có yêu chị Ngọc thật lòng không?

Hắn cười khinh khỉnh

- Loại người như vậy thì tôi không cần.

- Vậy, sao anh không quen với em đi, em chắc chắn anh sẽ không phải đau khổ.

- Ừm... được thôi.

Được sao? Hắn đang làm gì vậy? Ngay cả Khánh cũng không tin rằng hắn đã đồng ý.

Sáng hôm sau...

Nó bước từng bước mệt mỏi lên lớp. Đang đi thì có cánh tay kéo nó lại. Là Khánh. Nhỏ hôm nay cực xinh với mái tóc uốn xõa ngang lưng. Nhỏ nhìn nó, cười khinh khỉnh rồi nói:

- Chào chị, em là Khánh, bạn gái mới của anh Phong, em biết chị vẫn còn yêu anh Phong nhưng hiện giờ, anh Phong là của em, xin chị đừng làm phiền anh nữa.

Câu nói của Khánh như tiếng sét, nó không tin, nhưng tới khi Hà đi tới và xác nhận tin đó thì nó không còn là chính mình nữa. Ánh mắt hụt hẫng đã biến thành ánh mắt như muốn giết người. Ngay cả Khánh khi nhìn thấy thái độ của nó như vậy cũng giật mình, lúng túng. Phong đứng lúc đó liền đi tới. Nhỏ thấy vậy, liền “bay” lại ôm Phong, chỉ thẳng mặt nó:

- Anh Phong, chỉ đòi đánh em kìa.

Nó không ngờ Khánh lại diễn đạt đến như vậy. Nó không nói gì, vào lớp cất bìa và leo thẳng lên sân thượng. Nhìn nó, Phong thấy bứt rứt. Hắn đang biến người hắn yêu thành cái gì đây? Khánh đứng bên cạnh hắn mà vẫn cảm nhận rất rõ: hắn vẫn còn yêu nó. Nhỏ không cam tâm.

Trên sân thượng...

Nó đang bình tâm, không suy nghĩ thì từ đâu, cả đám bạn nhỏ Khánh xông ra. Nhỏ dữ dằn nhất ra mặt:

- Mày liệu hồn mà tránh xa anh Phong ra, mày nhớ rõ, Khánh mới là người yêu của Phong.

Nó nhìn cả bọn, không nói gì, cười khinh khỉnh. Nhỏ đó tức tối.

- Đánh nó cho tao tụi bây.

Nói rồi cả đám xông lên đánh nó. Với sức của nó thì nó có thể cho cả đám này nhập viện không thương tiếc nhưng vì nó không được làm lộ thân phận nên nó chịu những cú đánh của cả bọn. Đánh xong, cả đám bỏ đi, chỉ còn nó. Nước mắt nó bỗng giàn ra. Nó không hiểu vì sao hắn lại làm nó đau như vậy? Nó cứ khóc.

Đến chiều thì...

- Mời em Vũ Như Ngọc, lớp 11A lên phòng hiệu trưởng có việc cần...

Cả lớp hoảng hốt, nó đã làm gì?

- Em ngồi đi.

Nó ngồi xuống trước mặt ông thầy giám thị. Ông ấy là một người khó tính hiện rõ trên vẻ mặt.

- Em là đàn chị mà không biết nhường nhịn đàn em gì hết, sao lại đánh Khánh chứ?

Nó nhìn qua nhỏ Khánh đang khóc nức nở. Những vết bầm có từ khi nào chứ? Nó mới là người bị đánh mà. Nó im lặng một lúc lâu rồi lên tiếng khẳng định

- Em không hề đánh hay đụng gì tới Khánh cả.

Ông thầy hiệu trưởng im lặng nãy giờ, ngược lên nhìn nó. Nó nói tiếp

- Thầy không tin em thì em cũng không biết làm sao, muốn đình chỉ hay đuổi học thì tùy thầy

Thầy giám thị nhăn mặt, thật sự ông rất tức tối. Thầy hiệu trưởng đứng dậy. Thầy rất trẻ, tầm 30 tuổi nhưng trông thầy rất già dặn và đẹp trai.

- Tôi nghĩ chắc có hiểu lầm ở đây, nếu em ấy làm chuyện này thì sẽ không trả lời tự tin như thế. Tôi tin ở em ấy.

- Nhưng thầy à, em này học lớp 11A đấy, sao mà tin được.

Nó cười nhạt, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột với nó nên giờ nó chẳng thể khóc hay có nụ cười hồn nhiên được.

- Thầy, em xin lỗi nhưng lớp 11A không phải học sinh của trường à? Chúng em cũng có quyền của công dân đấy chứ, vì vậy xin thầy cân nhắc trước khi nói hay so sánh tụi em với bất kì ai.

Nói rồi nó bỏ ra mặc cho sự tức tối của thầy giám thị. Thầy hiệu trưởng chỉ biết cười rồi lắc đầu với con bé ngang bướng này thôi.

Chiều chiều bóng ngả về Tây...

- Nè, tui đã nói với chị là đừng đến gần anh ấy mà sao chị cứ chống đối tui hoài vậy?

Nó không thể nào nhịn được nữa. Nét mặt nó thay đổi, có chút khinh bỉ, xen lẫn là chút kiêu hãnh vốn có của mình

- Nếu như cô em không muốn mất hần ta thì về nhà lấy dây mà cột lại cho khỏi chạy vì cái bộ mặt giả tạo của cô em. Nhìn cô em tôi thấy dị ứng thật, chắc phải đánh chịch lớp phấn mới được khuôn mặt giả tạo này. Xin lỗi, tôi không hề hứng thú với chuyện của cô em đâu. Vì vậy đừng cản đường cản lối nữa.

Nói rồi, nó nhìn sắc mặt của Khánh mà cười nhạt. Khuôn mặt nhòe từ đỏ do giận hờn thành tím do những lời nó nói quá đáng sợ và chính xác.

- Nói đúng thật, mấy hôm nay tôi nhìn cô mà muốn phát ốm.

Phong từ đâu đi tới, phe phẩy mấy tấm hình mà hần có được. Là hình lúc nhỏ đưa tiền cho bọn đã chặn đường nhỏ, còn cả lúc mà nó nhờ người đánh nó... tất cả, đang nằm trong tay hần. Khánh vụt chạy đi vì xấu hổ. Không ngờ hần đã biết mọi chuyện.

Lúc này, chỉ còn nó và hần. Nó không có gì để nói hay định nói với Phong bất kì điều gì, nên nó quay lưng lại và bỏ đi. Chợt, hần kéo nó lại, đặt lên môi nó một nụ hôn. Nụ hôn này ngọt ngào, chứ không phải nụ hôn cưỡng ép giống lần trước. Người nó như mềm nhũn ra, mặc cho hần xâm chiếm đôi môi mình.

- Tui xin lỗi, về tất cả mọi chuyện. Tui không biết lúc đó bà đang làm nhiệm vụ và những hành động tui làm làm cho bà khổ tâm đến như vậy.

Hần ôm nó vào lòng, khẽ hôn lên mái tóc và nói với nó.

- Tui yêu bà.

Giờ hần đã biết, điều thật sự quan trọng với hần chính là nó, không có nó, hần như người vô giác, lúc nào cũng nghĩ tới nó... Hần yêu nó thật sự.

Nó khóc giàn giụa trong lòng Phong. Giờ phút này không còn gì ngăn cách được hai đứa. Có một thứ đã tràn ngập trong giây phút ấy. Tình yêu.

6. Chương 6: Bạn Mới

Ở nhà nó...

- Điều tra cho tôi người tên Nguyễn Như Ngọc Khánh, học ở...

Nó tức tối vì vụ bị đánh hôm bữa, còn bị nhử Khánh lên mặt.

Reng... reng...

- Chuyện gì? ... Tốt lắm, bằng mọi cách hãy làm công ti đó phá sản cho tôi.

Đúng là nhỏ đã đụng lộn vào ổ kiến lửa rồi. Vì một thằng con trai mà làm cả nhà phá sản. Haizz, không biết nói sao về nhỏ nữa.

Về nó và hấn, hôm nay là buổi đi chơi đầu tiên của hai đứa.

- Ông chờ tui lâu chưa?

Nó chạy lại chỗ hấn ở băng ghế trước nhà. Hôm nay nó cực xinh với áo thun trắng có hình con bò cười, quần jeans bó, tai đeo hai chiếc khuyên hình ngôi sao, mang boots cao đến mắt cá chân, tóc cột lệch sang bên. Dù nó không chút son phấn nhưng vẫn mang nét đẹp khó tả.

Hấn cười nhìn nó

- Lâu quá trời luôn.

- Mới có 15 phút à.

Hấn lắc đầu, cốc đầu nó một cái rõ đau. Nó lườm hấn một cái. Chắc, hai anh chị này yêu nhau mà cứ như muốn giết chết nhau không bằng. Nói rồi, hấn kéo tay nó đi, nó chỉ biết cười mỉm, giờ phút này thật hạnh phúc.

- Đi đâu giờ?

- Ừm... mình đi ăn đi.

Nói rồi hấn dẫn nó tới một nhà hàng gần đó. Tuy đây là nhà hàng bình thường thôi nhưng menu rất độc đáo với tên món ăn được đặt theo chủ đề của tháng. Chủ đề tháng này là halloween. Nó cười khi nhìn vào menu, toàn những cái tên kinh dị nhất dành cho halloween. Một chị phục vụ tiến gần lại chỗ hai đứa. Nhà hàng này đúng là rất đặc biệt, các nhân viên đều hóa trang theo chủ đề của quán, ngay cả cách trang trí quán cũng vậy. Hấn đưa menu cho nó rồi hỏi

- Bà ăn gì? Kêu đi

- Ừm... dạ chị lấy cho em “cánh tay máu” và “ huyết tử” nha chị.

Chị phục vụ gật đầu, cười với tụi nó

- Quý khách có muốn dùng thử “ Bao tử dồi nội tạng” không? Đây là món đặc biệt của hôm nay.

- Dạ được, chị cho em hai phần nha.

Cô phục vụ gật đầu. Quán này rất đặc biệt, và đặc biệt hơn nữa là sẽ có một chương trình ca nhạc phục vụ cho tất cả mọi người. Thức ăn của tụi nó vừa dọn lên thì nhạc cũng bắt đầu vang lên cả nhà hàng. Bài hát vang lên cùng với một giọng ca trầm ấm của một người con trai. Anh ta tầm 20 tuổi (theo nó đoán), đáng người cao nhưng cơ thể rất chuẩn, nước da ngăm đen nhìn rất nam tính. Mặc một chiếc áo sơ mi trắng để lộ thân hình rắn chắc, quần bò đen bó, tai đeo huy hiệu S.M.

- Anh ta là người của S.M sao?

Hấn quay qua nhìn nó.

- S.M?

- Phải, anh ta có huy hiệu.

Hấn nhìn kĩ lại tên vừa rồi, đúng là tên đó có huy hiệu S.M

- Bà không biết anh ta sao?

Nó nhăn mặt, tinh thần bất an

- Chưa từng.

Tên đó là ai? Tại sao nó lại có tâm trạng bất ổn như vậy chứ? Thấy nó có vẻ biến sắc. Hấn liền kéo nó rời khỏi nhà hàng. Trên đường đi, nó không nói câu gì.

- Bà muốn đi đâu nữa không?

- Ừm tui... tui...

Thấy thái độ của nó, hấn thêm lo lắng. Hấn dừng xe ở một công viên gần đó, kéo nó vào lòng hấn

- Có chuyện gì bà không thể kể tui nghe được sao?

Nó bắt đầu khóc, khóc như chưa từng được khóc. Hấn bối rối vì hấn không biết làm sao để nó nín khóc. Hấn ôm nó chặt hơn, giả như nỗi lo của nó chuyển sang hết cho hấn thì hay biết mấy. Bây giờ hấn cảm thấy mình thật vô dụng. Hấn không biết bất cứ điều gì về người mà mình yêu cả. Rồi, hấn khẽ nâng cằm nó lên và đặt lên môi nó một nụ hôn, nó dừng khóc hấn rồi chuyển sang đỏ mặt. Hấn nhìn thẳng vào mắt nó

- Bà khóc xấu lắm bà biết không? Bà hãy cứ cười tươi như ngày đầu tiên tui đến lớp vậy đó. Tui luôn ở bên cạnh bà. Vì thế xin bà đừng khóc nữa.

Nói rồi hấn lại ôm chặt nó.

“ Kill me in the dark...”

Tiếng chuông điện thoại xé tan bầu không khí lãng mạn của tụi nó. Nó bắt máy

- Vâng... dạ con tới liền.

Nó quay sang hấn, vẫn chưa hết ngỡ ngàng, hấn cười nhìn nó

- Như vậy phải dễ thương hơn không?

- Tui biết rồi... Tui có chuyện phải ghé qua S.M, tui xin lỗi, ông về nhà trước đi nha.

Nó hôn lên má hấn một cái rồi chạy vụt đi. Hấn chỉ biết nhìn nó mà lắc đầu. Đúng vậy, người hấn yêu là nó, đến lúc phải từ bỏ công việc ở F.M rồi.

Tại trụ sở S.M...

Nó vừa được nhận một nhiệm vụ mới. Đó là giải quyết một tên chuyên lừa gạt phụ nữ rồi bán cho đường dây buôn người. Nhiệm vụ này hơi khó do tên đó cũng từng là một người trong tổ chức mà cũng không phải hạng thường. Hấn tên Macus. Nó được giao nhiệm vụ này vì Macus chưa bao giờ gặp nó nên sẽ không nghi ngờ nó. Nhưng có một điều quan trọng. Chủ tịch S.M đã cử một người đi theo giả làm thuộc hạ tên đó, nên việc lần này, nó và tên đó phải phối hợp với nhau để hoàn thành công việc này.

- Đây là tấm hình của JD.

Ông chủ tịch đưa tấm hình cho nó. Người trong tấm hình tên là JD, tuổi tác thì tương đương nó nhưng kinh nghiệm nhiều hơn nó, mặt trông rất là baby, nước da ngăm đen do đi nắng, có một đặc điểm rất dễ nhận biết đó là trên cổ JD có một hình xăm.

- Con hãy cố gắng thực hiện nhiệm vụ này.

- Con biết rồi. À, papa này...

Ông ngược mặt lên hỏi. Nó ấp úng không biết nói sao. Nó không biết có nên nói với chủ tịch biết về cái tên có huy hiệu S.M hồi sáng gặp không. Tất cả hội viên S.M nó đều biết nhưng chưa chắc người ta đã biết nó. Nhưng có một người mà nó không biết. Đó chính là tên Ken mà ba mẹ và cả papa nuôi của nó bắt nó cưới làm chồng. Nó sợ nếu đúng là tên đó thì tình yêu của nó sẽ chấm dứt. Nó không muốn. Tình yêu của nó và Phong chỉ mới chớm nở, nó không muốn phải kết thúc như thế này.

- Dạ không có gì đâu.

Nó vội bước đi. Ông chủ tịch chỉ biết lắc đầu. Ông lấy điện thoại ra, nhấn số gọi:

- À, Ken đấy à? Bác có chuyện muốn nói...

Ở nhà nó, nó đã nhận được chỉ thị là phải hành động ngay. Nó mặc chiếc áo sơ mi trắng kín cổ, quần jeans thường và không trang điểm. Đặc biệt nó mang thêm cặp kính to dùng cho ra vẻ thư sinh và dễ dụ. Nó đi tới bar Queen. Lảng vảng gần đó tận hai tiếng mà vẫn không thấy tên đó đâu. Bây giờ, hai tay nó mỏi lừ và phải ôm thêm mấy quyển sách. Nó chợt nghĩ đến hắn và chuyện ban sáng. Câu nói của hắn cứ vang lên trong đầu nó. Nó khẽ mỉm cười. Bỗng một tên đi tới

- Chào cô em, đi một mình à? muốn đi với anh không?

Nó ngược lên. Tên đó có mái tóc hun đỏ, mặc áo thun đen có hình đầu lâu cùng quần jeans bạc màu. Và đặc biệt, hắn có hình xăm trên cổ.

- Ông là JD?

Tên đó cũng khá ngạc nhiên, nhưng sau đó cười.

- Thì ra là người S.M. Nhưng trông cậu có vẻ hơi ngố thì phải.

JD nói rồi đưa tay xoay mặt nó qua lại. Nó hất tay hắn ra khỏi mặt mình.

- Haizz, không ngờ, trong S.M có loại người thế này.

- Thì sao nào? Đâu có làm mất miếng da nào của mấy người đâu.

Hắn cười khinh khỉnh, nó tức tối, nhăn mặt. Hắn cúi người xuống gần tai nó.

- Mặt bà... giống khỉ thiệt đó.

Nó trợn mắt, tức đến nổi mặt đỏ cả lên. Mọi người đi xung quanh tưởng hắn mới hôn nó nên nó đỏ mặt ngại ngùng. Và có một tên đang quan sát hai đứa cũng cười mãn nguyện.

Hắn bỗng nắm lấy tay nó, cười. Nó giật mình

- Làm gì vậy? Buông ra coi.

- Ừa thì buông nếu bà muốn bị phát hiện. Tên đó đang quan sát.

Nó biết đang trong tình cảnh làm việc, cuối cùng cũng không làm gì được hắn. Đúng là tên này ăn gan trời, trong lịch sử của nó chưa từng có hai từ thất bại nhưng hôm nay, nó đã bị gã tên JD này hạ đo ván.

Hắn đưa nó tới một chung cư gần đó. Nơi này khá tiện nghi vì cũng thuộc loại dành cho giới thượng lưu. Hai đứa bước vào căn nhà nhỏ trong khu chung cư. Tuy nhà nhỏ nhưng điều đầu tiên khiến người ta ấn tượng là sự sạch sẽ của ngôi nhà này, phòng chỉ vốn vẹn hai băng ghế sofa, và một chiếc tivi. Trên băng ghế đó, một người đàn ông khoảng 34 tuổi, mặt loang lổ những vết sẹo, thân hình rất ốm và đang nhâm nhi ly rượu. JD cúi chào hắn nhưng tay vẫn nắm chặt tay nó

- Anh, đây là “bạn gái mới” của em.

Ông ta ngược lên nhìn nó. Ánh mắt rất hung tàn. Nó cúi đầu theo hắn.

- Được rồi, đi đi.

Nói rồi hắn kéo tay nó vào một phòng trống, đưa nó máy nghe lén và dặn nó phải im lặng. Hắn ra ngoài.

- Anh thấy sao?

- Nhìn con bé cũng được. Làm cho đẹp đó. Mai tụi mình giao hàng.

Hắn gật đầu. Định quay về phòng thì chợt nhớ

- À, sáng nay có người bắm đuôi em, nhưng anh yên tâm, em đã cắt cái đuôi đó rồi.

Macus đập bàn, gằn lên từng chữ

- Tụi S.M chết tiệt, đã bao năm rồi mà vẫn không chịu tha... thôi chú em vào đi, không thôi nó nghi ngờ.

Hắn trở lại phòng, nó nằm ở đó nhưng không ngủ. Mấy cuốn sách của JD bị nó lôi ra đọc. Hắn tiến lại gần nó, cởi bỏ những nút áo đầu. Nó hoảng:

- Ông, ông định làm gì vậy?

Hắn tiến lại gần hơn, thì thào vào tai nó

- Bà không nghe hắn nói gì sao? Tui phải giải quyết cho đẹp.

Nó đỏ mặt, lấy tay ôm mình lại. Hắn sau một hồi kiểm chế, cười nghiêng ngả. May thay đây là phòng cách âm nên tên đó không nghe thấy.

- Haha... con khỉ như bà thì ai thêm đụng tới chứ.

Hắn giật phăng cái mền thấy xuống đất

- Nè khỉ, xuống đất ngủ đi.

Hắn đập nó xuống một cái không thương tiếc. Người gì mà không biết thương hoa, tiếc ngọc gì hết. Bỗng nhiên nó nghĩ đến Phong “ Người gì mà bắt ghét, chả bủ cho Phong của ta. Mà không biết Phong đang làm gì ta?”

Nó rút điện thoại ra

“ Số máy quý khách vừa gọi...”

Nỗi lo lắng bỗng tràn trong nó. Phong làm sao thế? Không biết có gặp chuyện gì không?

Sáng hôm sau...

Nó cảm thấy bị đau nhức kinh khủng. Nhưng không thể nào cử động tay chân được. Nó tỉnh dậy thì mới biết, tay chân mình đã bị trói chặt. Rồi dần hai cái bóng xuất hiện. Nó vẫn nghe rõ từng lời hai tên đó nói.

- Tên đó sắp đến rồi. Chú mày có chắc là không có ai bám đuôi không?

- Vâng ạ. Em đã kiểm tra kĩ lắm rồi ạ

- Tốt. Đây là đợt hàng đầu tiên của chú mày, nên làm cho cẩn thận.

Hắn cúi đầu cung kính. Nó đang quần quai, không biết như thế nào. “ Tên chết tiệt, trói người ta mà không chịu nói. Giờ làm sao đây? Ủa, trong tay mình có cái gì...?!”

Một mảnh sắt. Nó tận dụng thời gian, dùng mảnh sắt cắt đứt sợi dây. Được một nửa thì có một giọng nam khác

- Hàng?

- Đây.

Nói rồi, nó thấy một người đàn ông xuất hiện, Dáng vẻ cao, đeo đôi kính mát màu đen, tay cầm diều thuốc là, trên thắt lưng của hắn có một cây súng.

- Bao nhiêu?

- Hai trăm USD.

Tên đó đưa một cái cặp cho Macus, rồi bất ngờ, tên khách rút súng ra. Là huy hiệu S.M ở trên súng. Ông ta vội vụt chạy thì bị JD chặn lại. Ánh mắt hắn kinh hoàng, không tin vào sự việc diễn ra trước mắt.

- Mày, mày phản bội tao.

- Xin lỗi, nhiệm vụ thôi.

Hai người đứng im, Macus rút khẩu súng ra, nhưng hắn đã nhanh hơn, bắn một phát, tiếc thay, không trúng. Macus thừa dịp, bắn cho hắn một phát vào chân, Rồi quay sang bắn tên giả làm khách hàng một phát ngay bụng làm ông ta không kịp trở tay. Macus tiến tới chỗ hắn. Dậm mạnh vào bụng hắn.

- Mày, phản bội tao thì không có đường sống đâu.

Ông ấy chìa thẳng súng vào đầu hắn. Hắn nhắm tít mắt. Không còn cách thoát, cây súng ở xa kia rồi, hắn cũng đang bị thương. Thế là hết.

Doàng...

Một phát súng vang lên...

Sao thế này? Hắn vẫn còn sống? Còn Macus...?!

Ông ta khụy xuống, Máu bắt đầu chảy khắp, nhỏ từng giọt trên người hắn. Macus bị trúng một phát ngay đầu. Chết không nhắm mắt.

Ai? Là ai chứ?

JD dáo dạt nhìn xung quanh, là nó, nó đứng sau ông ta, ánh mắt vô hồn, lạnh lẽo. Nó còn ở đó, chiếc áo sơ mi trắng biến thành màu đỏ tươi của máu. Khẩu súng rơi xuống đất. Nó ngất đi. Nó đã bị trúng phát đạn của JD lúc hắn bắn hụt.

Chẳng mấy chốc sau, cảnh sát cùng S.M ập tới. Nó, hắn và người kia được đưa vào bệnh viện để hồi sức.

Hai tuần sau...

- Chán thật, không biết thằng Phong đi đâu mà không thấy đi học.

Nó lo sốt gió lên vì đã nhiều ngày, Phong không đến lớp. Chuyện gì đã xảy ra khi nó rời đi chứ? Mọi người không ai biết, điện thoại hắn cũng không bắt máy. Thật ra hắn đã đi đâu?

Cô Vân bước vào. Lâu quá mới gặp cô, cô trông xinh hẳn ra. Cô vừa kết hôn nên nghỉ để đi hưởng tuần trăng mật. Còn tuần trước thì nó vẫn còn ở viện.

- Chào các em, mấy tuần cô vắng có quậy phá gì không đấy?

Cả lớp cười hì hì với cô. Cô chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm

- À, cô vừa nhận được thông báo là bạn Phong đã chuyển đi nơi khác rồi.

Nghe tới đây, nó không còn tin vào tai của mình nữa. Phong đi rồi sao? Sao không nói cho nó biết? Mà Phong đi đâu? Nó muốn tự nhủ là đó không phải sự thật nhưng...

- Cô biết các em rất buồn nhưng, Chúng ta sẽ có một bạn mới. Em vào đi!

Cánh cửa bước mở ra, cả lớp nín bật. Một cậu con trai bước vào, tóc đỏ hun, quần áo không hề nghiêm chỉnh, tai đeo khuyên và đặc biệt nhất là hình xăm trên cổ.

- Á... Tên điên kia... mi làm gì ở đây?

Nó đập bàn đứng dậy, không tin vào mắt mình nữa, JD, là hắn. Hắn lúc đầu cũng rất ngạc nhiên vì không nhận ra nó. Nếu lần trước, nó là một con mọt sách chính hiệu thì lần này nó khác một trời một vực. Khuôn mặt trắng hồng, đôi mắt to và đen láy. Tuy nó đang trong bộ đồ học sinh nhưng rất cá tính. Hắn ngơ ngác một hồi rồi cười với nó

- Khả khả... không ngờ gặp khỉ ở đây. Mai mốt có gì thất lễ mong khỉ cô nương kia niệm tình tha thứ.

Cả lớp được một phen bẽ bụng vì giọng điệu của hắn. Nó thì tức vì bị tên chọc mà không thể cãi lại. Một phần to lớn khác là... Phong đang ở đâu?

7. Chương 7: Lạc Vào Kí Ức

Tại nhà nó...

Một loạt hình ảnh hiện ra trước mắt nó, công viên, băng ghế, hàng cây và có một người phụ nữ thật đẹp dắt theo một đứa con nhỏ, trông bà rất hiền từ. Nó muốn ngắm nhìn hình ảnh này mãi thì...

Đoàng...

Người phụ nữ ngã xuống, máu văng khắp nơi trên người cậu bé kia.

- Tôi bắn nhầm rồi.

Chỉ một câu của ông ta khiến nó phải bàng hoàng, nó biết ông ta là một sát thủ nhưng không thể nào bắn nhầm được. Nó nhìn người đàn ông đó và cây súng trên tay ông ta, không hề run sợ hay hoảng hốt cả. Trên cây súng đó có chữ... F.M?!

Từ cái ngày đó, nó quyết định trở thành một sát thủ và giải quyết tất cả những sát thủ như vậy. Sát thủ là người thi hành công lý khi pháp luật không trừng trị được. Nên không thể chấp nhận việc giết nhầm bất kì ai.

Nó choàng tỉnh giấc. Nắng đã bắt đầu lên cao, từng giọt mồ hôi nhễ nhại trên khuôn mặt của nó. Nó nheo mắt vì chưa kịp quen với ánh sáng.

Hôm nay là chủ nhật nên nó hơi thoải mái. Nếu Phong còn ở đây thì hay biết mấy. Mà nhắc tới tên Phong, nó lại tức tối lên. Người yêu của nhau mà đi đâu không báo nó một tiếng. Nhưng càng nói, nó lại càng nhớ đến Phong. Rốt cuộc, Phong đã đi đâu?

- Con ơi! Xuống đây mẹ nói chuyện chút.

Tiếng mẹ nó gọi kéo nó trở về với thực tại. Nó vội thay đồ rồi đi xuống.

Tới cầu thang thì nghe mẹ nó nói chuyện vui vẻ với một người. Tiến tới gần thì...

- Á, tên điên...

JD quay đầu lại nơi âm thanh đó phát ra. Hắn cười.

- Chào khỉ, mới sáng sớm làm gì la làng dữ vậy?

- Mi... mi đang làm gì ở đây?

Hắn cười khinh khỉnh, mẹ nó lườm nó một cái, lấy giọng.

- Con nói chuyện với anh phải lễ phép chứ.

- Tên đó bằng tuổi con mà mẹ.

Mẹ nó nhăn mặt.

- Con nói gì vậy? Đây là anh Ken. Người con sẽ cưới đó.

Nó như không tin vào tai mình nữa. JD là Ken, Ken là JD? Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

- Tại anh phải đi làm nhiệm vụ nên vào trễ một năm. Con đừng có nói chuyện với anh như vậy

Trời ơi mẹ ơi là mẹ, sao không bình con mà bình người ngoài vậy nè?

Nó than trời trong lòng. Hắn bỗng đứng dậy. Hôm nay nhìn hắn khác hơn với khi đi học: áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác áo kaki đen, quần bò đen, tai đeo khuyên hình chữ Y. Trông hắn rất chững chạc nhưng vẫn mang đậm phong cách của hắn.

- Mẹ à, con đưa vợ về nha.

- Ủ con đi cẩn thận.

Nói rồi hắn bế nó lên trong lúc nó chẳng hiểu mô tê gì hết.

- Á, làm gì vậy? Buông tui ra.

Nhưng hình như hắn đã lơ lửng nó nói. Thấy nó vào chiếc Limo đen sáng lóa rồi cúi đầu chào mẹ nó.

Trong xe, nó không ngừng cào cào, đánh đập tên đó đã mang. Ông tài xế chỉ biết cười nhìn hai đứa.

- Nói đi, chuyện này là sao hả?

Nó vừa gần giọng vừa đánh hấn. Hấn lấy tay đỡ những cú đánh của nó, cười như mếu

- Ấy, anh đâu có làm gì đâu. Thôi mà vợ yêu vầu, đừng đánh anh nữa mà.

Nghe xong nó còn tức hơn, lấy đôi dép lên quỳnh túi bụi vào hấn.

- Ai là vợ yêu chứ hả? Cho tui xuống mau lên.

Bị nó lấn át này giờ, hấn tức khí, nắm chặt hai tay nó không cho chống cự, đá đôi dép ra xa. Ánh mắt của hấn nghiêm chỉnh đến lạ thường. Để nó bình tĩnh trở lại, hấn buông nó ra, thở dài.

- Cô yên tâm đi. Con khỉ như cô còn lâu mới có cửa với tui. Chúng ta chỉ kết hôn trên lý thuyết mà thôi. Sau hai năm, tôi sẽ tìm cách để ly dị.

Nó nhìn hấn, hấn đang có một nỗi gì đó khó nói

- Không muốn kết hôn thì anh đồng ý lấy tui làm gì?

- Tui chỉ làm theo lời mẹ tui thôi. Mẹ tui là bạn thân của mẹ cô đó. Nhưng giờ mẹ tui bệnh nặng nên bà muốn tôi lấy vợ, mà đó lại chính là cô. Dù không muốn, tui vẫn phải đồng ý...

Nó nhìn hấn, có vẻ như hấn rất thương mẹ. Thì ra hoàn cảnh của hấn cũng khó khăn lắm chứ bộ. Nhưng nó không thể đồng ý lấy hấn vì nó còn Phong nữa mà.

- Tui không thể lấy cậu đâu. Tui đã có người yêu rồi.

Tên đó cười nhạt, nhìn thẳng vào nó

- Tên Phong đó chứ gì?

- Anh... Sao anh...?

Hấn cười nhạt, không nói gì cả. Tới nhà hấn, việc đầu tiên hấn làm là bế xóc nó lên, không quên cầm theo đôi dép.

- Anh... thả xuống coi.

Hấn cười nhìn nó, nụ cười này làm nó rung mình làm sao ấy. Nhưng ở góc nhìn của nó, hấn đẹp đẹp làm sao ấy. Giờ nó mới để ý, lông mi hấn cong vút, mà dài nữa. Khuôn mặt nhìn quyến rũ cực kì. Không được, còn Phong nữa mà. Không được dao động.

Nước Mĩ...

Hấn tỉnh dậy, hấn có cảm giác mình đã ngủ rất lâu rồi. Nhíu mày, hấn nhìn xung quanh. Màu trắng, mọi thứ đều màu trắng.

- Đây là đâu?... Mình sao không nhớ gì hết vậy?

- Cậu tỉnh rồi à?

Ông chủ tịch F.M bước vào.

- Ông... ông là ai?

Ông chủ tịch hoảng hốt. Chạy lại giật giật hấn

- Cậu không nhớ tôi là ai sao?

Hấn lắc đầu. Hiện giờ đầu óc hấn trống rỗng. Mọi kí ức đều là con số không. Hấn ôm đầu.

- Thực sự... tôi là ai?

Ông chủ tịch không biết nói gì thêm. Ngồi xuống trên giường bệnh.

- Nếu tôi biết thế này, tôi sẽ không cử cậu đi làm nhiệm vụ đâu.

Hắn nhìn ông ta

- Ông nói như vậy là có ý gì?

- Cậu thật sự quên rồi sao? Cậu tên Phong, là sát thủ của F.M. Tôi sẽ kể lại mọi chuyện cho cậu...

Lại nói về JD và nó (hay Ken ta...)

- Mẹ, con đã đưa cô ấy tới rồi.

Hắn đi vào một căn phòng, toàn màu vàng, nhưng khi nhìn vào lại có cảm giác rất dễ chịu. Căn phòng cũng bố trí rất đẹp mắt. Và trong đó có một người đàn bà, trông bà ấy có vẻ rất mệt mỏi, da vẻ nhợt nhạt và nó chỉ nghe được tiếng thều thào của bà ta và hắn.

- Mẹ anh bảo em lại đây ẹ anh xem kĩ.

Trời, tự nhiên thay đổi cách xưng hô làm nó nhột nhột. Nó tiến lại gần bà ấy hơn. Nó nhìn kĩ, bà ấy có đôi mắt rất đẹp với hàng mi cong vút, tuy vậy, đôi mắt ấy giống như đang chịu gì đó rất đau đớn. Bà cố gắng đưa tay lên mặt nó. Nó cầm lấy tay bà và đặt lên đôi gò má của mình. Gương mặt bà ấy thanh thản hẳn ra, thều thào với con trai.

- Mẹ anh nói em rất xinh đẹp, anh rất có phước khi cưới được em.

Sau đó, hắn và nó bước vào phòng của hắn. Phòng của hắn khác hoàn toàn phòng nó. Màu xanh bao trùm cả căn phòng. Màu như màu biển, dịu nhẹ.

- Từ hôm nay, khi cô sẽ sống chung với tôi.

- Không còn phòng khác sao?

Nó e dè hỏi. Hơi ngại khi nghe nó và hắn sẽ ở chung phòng. Hắn cười nửa miệng, xua xua tay

- Vậy là cô chấp nhận cuộc hôn nhân này rồi à?

- Không. Tại tôi thấy thương mẹ anh quá thôi.

Hắn cười khi làm nó tức phát điên. Người ta muốn làm người tốt một bữa mà cứ bị cái tên đáng ghét này làm phát điên lên.

- Nhà tôi hết phòng rồi. Mà cô là khỉ mà, tôi sẽ không làm gì cô đâu.

Nó tức khí, chui vào phòng đóng cửa cái rầm, hắn chỉ biết cười vì sự trẻ con của nó.

Mấy phút sau, hắn cầm chìa khóa vào mở cửa thì đã thấy nó trải mền gối ở dưới đất. Nó thấy hắn liền ném nửa con mắt về phía hắn.

- Tui sẽ ngủ ở dưới.

Nói rồi nó lục cái va li của nó, lấy ra bộ quần áo kín đáo nhất để thay ra. Hắn nhìn nó đi ra từ phòng tắm mà phì cười. Nhìn nó còn ngố hơn chữ ngố: Áo tay dài mà dày nữa, quần cũng dài mà còn mang vớ nữa. Ai nhìn vô chắc tưởng đi trú đông. Mà hiện giờ đang là mùa hè mà. Nó tức tối, lấy cái gối trên giường ném vào mặt hắn. Rồi nằm lăn ra đất mà cười. Nằm một hồi, nó lại suy nghĩ, suy nghĩ về Phong, nó buồn lắm. Phong hình như đã chiếm một vị trí hết sức quan trọng trong tim của nó. Nó làm gì cũng nhớ đến Phong... Nhưng nó nào biết, Phong đã mất trí nhớ. Tại sao chứ?

Về Phong...

Hắn tức tối, đập bàn như muốn gãy.

- Con nhỏ đó đã làm như vậy sao?

- Phải, nó đã lợi dụng tình cảm của cậu để đạt được mục đích và nó đã định thủ tiêu cậu nhưng may là tôi đã kịp thời tới và đưa cậu qua bên đây để chữa trị.

Hắn nhìn người con gái trong tấm hình. Là nó. Nhưng không phải là nỗi nhớ nhung hay thương yêu, mà là một sự căm ghét đến tột đỉnh. Hắn muốn giết nó.

Trở lại ngày mà nó đi làm nhiệm vụ với JD...

Sau khi hân tạm biệt nó, hân vọt lao đi đến nhà chủ tịch F.M

- có chuyện gì sao?

Chủ tịch F.M ngạc nhiên khi thấy Phong đến gặp mình mà không báo trước

- Tôi... muốn từ bỏ công việc của F.M.

- Tại sao?

- Tôi...

Phong cúi người, không dám nói ra lý do.

- Vì cậu yêu con bé đó à?

Ông đưa ra tấm hình của nó và hân lúc thân mật. Rồi ông lắc đầu. Không gian chìm trong im lặng.

- Cậu đã quên mẹ mình chết như thế nào rồi ư?

- Tôi không quên, nhưng chuyện đó không liên quan đến cô ấy và tôi nghĩ mẹ sẽ hiểu cho tôi.

- Vớ vẩn, bọn chúng cùng một hội cả đấy.

Ông chủ tịch tức tối, vứt hết mọi thứ trên bàn xuống. Một đám người đột nhiên xông vào, đập một phát vào đầu hân làm hân bất tỉnh. Trong lúc sắp ngất, hân nghe một giọng cười rất to

- Nếu cậu rút lui thì F.M sẽ không còn tiền cha cậu cung cấp nữa, và ta muốn trả thù hội S.M chết tiệt ấy...

Lật lại kí ức tám năm về trước.

Vào một buổi chiều, hân cùng mẹ dạo quanh công viên. Trong kí ức của hân, mẹ là người phụ nữ hiền từ nhất với đôi mắt long lanh và đen láy, mang chút nỗi buồn, mẹ có mái tóc dài màu hạt dẻ và rất thương hân. Rồi chỉ trong phút chốc, tiếng súng vang lên và cũng lúc đó mẹ hân ngã xuống, máu văng khắp người hân. Hân chỉ thấy được người đàn ông cầm khẩu súng kia nét mặt cũng rất hết hoảng, và trên tai ông có mang huy hiệu S.M.

- Tôi bắn nhầm rồi.

Nhầm ư? Chỉ vì sự nhầm lẫn mà mẹ hân đã nằm xuống ở đó. Khuôn mặt người đàn ông đó, hân chưa bao giờ quên. Vì muốn trả thù, hân đã gia nhập F.M và được huấn luyện cho đến tận bây giờ.

Một tên cận vệ từ ngoài xông vào...

- Dạ thưa chủ tịch, máy bay đã sẵn sàng rồi ạ...

Ông ta gật đầu.

Mọi kế hoạch bây giờ mới thực sự diễn ra.

Đêm đó...

Hôm nay là đêm đầu tiên nó ở nhà JD. Thường thì người ta sẽ khó ngủ khi ở nhà người lạ, nhưng với nó thì không có từ không ngủ được ở đây. Nó ngủ mà chẳng biết trời trăng gì luôn. Hân nhìn nó mà bất giác mỉm cười. Hân leo xuống giường (nó dưới đất đấy ạ), ngắm nhìn gương mặt nó thật kĩ. Mái tóc đen óng, làn da trắng mịn và đôi môi chúm chím màu đỏ đó... Hân không thể kiềm chế mình hơn nữa, hân tiến gần hơn, gần hơn... đặt lên môi nó một nụ hôn. Một nụ hôn ngọt ngào hơn bất cứ thứ kẹo nào. Nó vẫn chìm trong giấc mộng của mình. Tưởng như mình lạc trong thế giới kẹo ngọt vậy. Mỗi lúc nào cũng có vị ngọt. Hân dần buông đôi môi nó ra, khẽ cười và leo lên giường, ngủ.

Hôm nay, cảm giác trong JD có chút gì đó xao động, từ lúc gặp nó, quen biết với nó... Hân cười nhiều hơn. Hân đã thích nó rồi chẳng?

8. Chương 8: Nước Mắt...

“ Chuyến bay đã kết thúc. Cảm ơn quý khách đã ủng hộ hãng hàng không của chúng tôi”

Một tên con trai bước ra khiến mọi người phải ngoái đầu nhìn, làn da ngăm đen quyền rũ, thân hình cực chuẩn với chiều cao lý tưởng mà các chàng trai mơ ước.

- Chở tôi đến X

Hắn leo lên chiếc taxi khiến bao nhiêu cô nàng luyến tiếc.

Hắn đi trên đường mà không ngừng nghĩ về nó? Tại sao cô ta lại phải làm vậy, sao hắn không nhớ gì hết vậy?

Không, không cần phải nhớ, hãy chỉ nhớ lời ông chủ tịch F.M, phải ám sát tổng thống Anh, hắn về đây để triệu hồi mọi người, cũng đó như giải quyết nó.

Ông ta cho hắn 3 ngày, nếu trong ba ngày không giết được nó thì cứ qua Anh, chắc chắn nó sẽ qua để bảo vệ Tổng thống anh, lúc đó trả thù chưa muộn.

Bây giờ, trong lòng hắn chỉ có trả thù mà thôi.

Tại nhà JD...

- Á... anh làm gì ở đây?

Nó tỉnh dậy sau giấc ngủ và thấy mình đang nằm gọn trong vòng tay của JD.

- Mới sáng sớm đã hú rồi sao, khi?

- Anh... anh sao lại nằm chung với tui?

Hắn ngồi dậy, gỡ gỡ mái tóc bù xù

- Cho cô nói lại, ai là người giữa khuya leo lên giường tui, còn lấy tay tui làm gối nữa chứ.

Nó đỏ mặt, chạy vụt vào nhà tắm. Giờ hắn thấy hối hận tại sao giữa khuya không tận dụng cơ hội luôn cho rồi...(Kaka, anh ấy nghĩ gì đây?)

- Alo? Dạ, con biết rồi, ở đâu vậy papa?

...

Nó có một nhiệm vụ mới, ám sát trùm buôn bán người bất hợp pháp. Từ sáng giờ, nó không hề nói chuyện với JD, chỉ lo lủi cúi soạn gì đó. Thấy bức mình. Hắn bay lại gần nó:

- Cô đi đâu vậy? Cho tui đi với.

Nó liếc hắn một cái, thì ra nó vẫn còn giận chuyện hồi sáng. Nó hất mặt, JD chỉ biết gãi gãi đầu cười.

- Vợ à, đừng giận nữa mà. Chồng xin lỗi.

- Ặc... Ai là vợ của anh chứ.

Hắn làm mặt ngay thơ. Chớp chớp hai con mắt

- Thôi mà vợ yêu. Để chồng hun vợ một cái nha.

Nó rời hắn tiến tới làm nó hoảng hốt. Lấy chân và tay đẩy hắn ra, la lên

- Tên điên kia, mi tránh ra coi, ta phải đi làm nhiệm vụ chứ có phải đi chơi đâu mà đòi đi theo?

Hắn vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, hai mắt chu chu nhìn mắc cười kinh khủng nhưng trong tình cảnh này thì nó không thể cười được: nó bị ép sát vô tường, còn hắn cứ sấn tới, tay chân thì đưa ra để cản hắn. Nó bí quá, hét lớn

- Thôi được rồi, cho anh đi là được chứ gì.
- Không nói sớm làm người ta khỏi tốn công.

Nó tức xì khói, nếu bữa nào cũng vậy chắc đứng tim mà chết quá đi thôi. Từ ngày gặp hấn, lúc nào nó cũng tức xì khói vì bị chọc cho điên lên.

Một lúc sau, nó và hấn đến một bãi đất hơi vắng, lâu lâu mới thấy cặp tình nhân đi qua rồi làm gì ấy... nên nó quyết định sẽ giả vờ như nó và JD là cặp tình nhân.

JD khoát vai nó làm nó cũng bất ngờ nhưng vì đang làm nhiệm vụ nên nó không nói gì. Một tiếng sau, bỗng có một chiếc xe hơi đen đi tới. Dừng ở vị trí khá xa so với tụi nó. Một người đàn ông bước xuống, áo vét đen, mặt có một vết dao rất dài, chứng tỏ đã từng tham gia nhiều trận đổ máu. Ông ta nhìn xung quanh thì thấy hai đứa. Sợ tên đó nghi ngờ, nó quay mặt đi.

Bỗng JD nâng cằm nó lên, đặt lên môi nó một nụ hôn. Nụ hôn này khác với lúc nó hôn Phong, tê liệt hoàn toàn, hai con mắt mở thao láo. Nó thấy người đàn ông kia đã thôi nhìn hai đứa, nhưng sao hấn không buông nó ra nhỉ? Hấn đúng là lợi dụng mà. Về nhà phải cho hấn biết ta mới được. Đôi môi hấn ghì chặt lấy đôi môi nó, nó khó thở. Đánh hấn, chọt lét hấn... mà hấn vẫn không buông ra. Nó quay mặt đi chỗ khác thì bị hấn gục xuống cổ mà hôn, nó tức khí, lên gò một phát...

Trúng phóc... hấn mặt xị xuống.

- Anh lợi dụng vừa thôi nha. Biết là đang làm nhiệm vụ nhưng cũng phải vừa thôi chứ.
- Kaka, con khỉ như cô hôn cũng khá lắm chứ.

Hấn cười toe toét nhìn nó. Nó đỏ mặt, quay qua giả vờ tiếp tục quan sát tên kia.

Nó thấy một đám thiếu nữ đang bị trói được dẫn lên một xe chở hàng gần đó. Nó rút khẩu súng ngắm ra. Ngắm mục tiêu là tên đó thì bỗng...

Một khẩu súng chĩa thẳng vào đầu nó. Nó bàng hoàng, có người theo nó ư? Sao nó không biết? Mà sao tên kia cũng không nó. Nó quay đầu lại... người nó đông cứng, kẻ chĩa súng vào đầu nó là Phong...?! Nó đảo mắt tìm xung quanh nhưng không thấy JD.

Tuy vậy, nó vẫn ngỡ là Phong chỉ đùa với nó thôi, nó ôm chăm lấy Phong vì vui sướng.

- Phong à, ông đi đâu, tui nhớ ông lắm.

Phong vẫn không thay đổi nét mặt, ánh mắt căm phẫn muốn giết chết người con gái trước mặt. Hấn định hất nó ra thì...

Nó hôn Phong.

Nụ hôn khiến tim anh như ngừng đập? Cảm giác này là gì? Nó rất quen thuộc, nhưng Phong không tài nào nhớ ra. Vị ngọt ngào bắt đầu xâm lấn. Anh như không còn tự chủ được nữa, Phong dường như đã quên hết mục đích của mình cho đến khi một tiếng súng vang lên.

Nó bỏ hấn ra. Quay sang chỗ tiếng súng đó phát ra. Tên trùm buôn bán người đã bị một phát nãg đầu. Máu nhuộm cả bãi đất bên đó. Đồng bọn ông ta hốt hoảng, định bỏ chạy thì cảnh sát xông ra. Là JD, hấn đã bắn. Hấn sang bên đó từ khi nào nhỉ? Nó xoay sang thì Phong không còn ở đó nữa. Nó cứ đảo mắt tìm xung quanh nhưng vô ích.

Nụ hôn lúc này, vẫn còn đọng trên môi Phong. Tim anh thất lại, có gì nghẹn lại trong cổ họng. Anh ngồi thụp xuống. Đau đầu quá, sao không nhớ được gì cả. Chỉ còn một con số không tròn trĩnh.

Trên xe, nó buồn hấn ra, không rôm rả với JD như trước. Nó đã làm gì sai sao? Sao Phong tự nhiên biến mất. Nhớ lại đôi mắt của Phong kho nhìn nó, nó hựt hắng, rồi tự nhiên, nước mắt tràn ra. Hấn cũng hết sức bất ngờ. Nó cứ khóc rồi nấc lên. Hấn không biết làm thế nào cả. Bỗng, nó ngất xuống vai hấn, miệng không ngừng lẩm bẩm

- Phong... tui... nhớ... ông...

Trong đầu hắn bây giờ như một mớ bòng bong. Nó đang nằm trong vòng tay hắn, tại sao cứ nhớ đến tên đó? Tại sao chứ?

Hắn ẵm nó xuống xe. Khuôn mặt đầy sát khí. Hắn đập mạnh cửa, để nó lên giường. Hắn ngồi xuống vò đầu, bứt tóc... Một chuỗi rối bời xen lẫn trong hắn.

“ Tên chết tiệt đó, hắn làm gì mà Ngọc lại yêu hắn chứ? Mình không tốt hơn hắn sao? Từ trước giờ mình luôn nhường nhiều thứ cho hắn, nhưng bây giờ thì không, mình nhất định phải có được Ngọc”

Nghĩ rồi hắn quay sang nó...

Đặt một nụ hôn lên môi nó... nóng bỏng, cuồng nhiệt, hắn muốn nó thuộc về hắn. Nhưng tại sao chứ. Không, nhất định không, nó là của hắn, chỉ của hắn thôi.

Đang lim dim thì nó thấy hơi nóng, mở mắt dậy thì nó thấy mình trong tình cảnh kì cục. Hai tay bị hắn nắm chặt, môi thì cuốn theo từng cử động của môi hắn. Nó giật mình, đập phăng hắn ra. Một giọt nước mắt lãng dài.

- Anh nghĩ mình đang làm gì chứ? Anh biết tôi yêu Phong mà.

Hắn không nói gì, tiến sát lại gần nó hơn, khuôn mặt đầy sát khí.

- Anh, anh tính làm gì?

Sát hơn, hắn tiến lại gần hơn nữa... hắn cưỡng hôn nó. Nó không thể phản kháng gì, tay nó đã bị nắm chặt, chân cũng bị khóa. Giờ nó đang trong tình thế bị động.

Hắn bắt đầu mạnh mẽ hơn, hắn cũng không biết mình đang làm gì.

Nó khóc, khóc nhưng chẳng ai nghe...

Bỗng, có tiếng cửa sổ vỡ... Cả lớp cũng từ ngoài xông vào...

Hắn nhìn như trời trồng, từ từ bỏ nó ra. Hà chạy lại bên nó

- Đừng khóc nữa mà.

Sau đó, hắn ăn mấy bạt tay của Linh

- Tên chết tiệt, Ngọc đã làm gì chứ?

Cả đám con trai cũng xông vào

- Mà làm vậy mà coi được hả JD.

- Mà quá lắm.

...

Hắn nhìn qua nó, nó vẫn khóc, nó ôm chầm lấy Hà và đám con gái mà khóc. Hắn tiến lại.

- Tôi xin lỗi.

Nó như thức tỉnh. Nó đứng dậy, tát cho hắn một bạt tay, nước mắt vẫn không ngừng chảy ra

- Anh nghĩ tôi là ai chứ? Một tiếng xin lỗi của anh là xong à?

Nó đánh tới tấp vào ngực hắn. Mỗi cú đánh, hắn cảm nhận được những gì hắn làm với nó. Tuy nó không mạnh nhưng xuyên thấu tim can anh. Tội bạn cũng không nói gì, chỉ biết nhìn nó mà thấy xót. Người yêu bỏ đi, vậy mà bây giờ lại gặp tình cảnh như thế này. Hắn ôm nó vào lòng.

- Không, anh không xem em như món đồ chơi hay bất cứ gì cả, anh yêu em.

Ba tiếng “ anh yêu em” như xé toan tất cả. Nó ngạc nhiên, cả bọn cũng ngạc nhiên.

Bỗng, cánh cửa bị bật tung một lần nữa... là... là Phong?

Nó không tin vào mắt mình nữa. Nó đẩy hắn ra, nhưng hắn mạnh quá, hắn ghì chặt vai nó, xoay sang Phong, khẽ nhếch miệng. Phong không nói gì, ánh mắt vẫn nhìn vào nó. Nhưng nó khác làm sao ấy.

- Phong, mày về hồi nào? Sao mày đi mà không nói con Ngọc tiếng nào làm nó lo quá chừng.

Phong khẽ nhếch miệng

- Chẳng phải cô ta đã có tên đó rồi sao?

- Không... không phải...

Nó cố nói với Phong nhưng bị hắn cướp lời ngay sau đó.

- Tao là anh mày đó, ăn nói cho cẩn thận.

Nó và cả lớp đều bất ngờ. Sao chứ? Phong và JD là... anh em sao.

Về Phong, anh cũng đã có nghe chủ tịch nói, Phong có một anh trai tên Ken, tên thường gọi là JD, hắn ta cũng là một sát thủ nhưng lại làm việc cho S.M. Sau khi mẹ mất, hắn đi bụi và được một gia đình nhận nuôi.

- Tôi không cần phải nói chuyện lịch sự với anh. Điều tôi muốn là con nhỏ đó.

Nói xong, hắn rút súng và chìa thẳng vào nó.

Không, đây không phải là Phong mà nó biết. Nước mắt nó bỗng giàn giụa.

- Cô đừng giả nai nữa. Cô đã lợi dụng tôi để có được tên này chứ gì?

- Không...

Nó cố gắng hết sức thoát khỏi vòng tay của hắn. Chạy lại chỗ Phong, nó ôm hắn. Nó muốn những lời nói vừa rồi chỉ là những lời nói đùa thôi, nó lại được trong vòng tay của Phong một lần nữa, nó muốn hình ảnh nụ cười của Phong xuất hiện lần nữa...

Nhưng tất cả chỉ là mơ mà thôi, hắn hất mạnh nó ra

- Đừng nói dối nữa. Chẳng phải cô đã làm tôi mất trí nhớ rồi hay sao? May cho tôi là đã được chủ tịch F.M giúp đỡ, nếu ông ấy không nói cho tôi chắc cả đời này tôi cũng không biết chính cô là người đã làm tôi ra nông nổi thế này?

Nó thật sự ngạc nhiên, mất trí nhớ sao? F.M sao?

Nam tiến tới, đẩy mạnh Phong

- Mày là sát thủ của F.M sao?

- Phải.

Hắn nói mà không cần suy nghĩ, nhếch môi. Quân đi lại, cho hắn một quả đấm.

- Mày nghĩ như thế nào mà mày làm vậy? Mày tin lời F.M sao?

- Chính lũ S.M tụi bây... đã giết chết mẹ tao.

Mọi người trong căn phòng này như không còn tin vào tai mình nữa. Không thể nào có chuyện đó được.

- Mày bị mất trí nhớ thì sao mày biết đó là thật hay không?

Quân cố gắng thuyết phục. Nó lại khóc

- Cho dù ông có là sát thủ của F.M đi nữa... tui luôn yêu ông...

Nó đi lại gần hắn, hôn lên đôi môi của hắn, rồi cầm súng hắn đang cầm đưa lên trán

- Ông bắn đi.

JD chạy lại ôm nó, gục xuống

- Em sao vậy? tại sao em phải chết vì hấn chứ?

Tất cả mọi người chìm trong im lặng. Phong ngồi gục xuống. Nước mắt bỗng giàn giụa.

- Cô đã làm cái quái gì thế này, sao tim tôi lại đau thế chứ?

Hấn ôm đầu đầy đau đớn. Tim nó như thắt lại, nó chạy tới chỗ hấn. Bỏ lại sau lưng đôi mắt tuyệt vọng của JD. Nó ôm chầm lấy hấn.

- Ông không cần phải suy nghĩ gì cả. Ông chỉ cần biết, người duy nhất tui yêu là ông.

Nó nhìn hấn bằng đôi mắt trĩu mến. Hai đôi môi dính chặt vào nhau. Nó có thể cảm nhận được sự ấm áp thân thuộc này.

Một lúc sau thì Phong và nó cùng ngất. Còn JD, sau lúc hấn nhìn thấy nó và Phong đã phóng xe đi đâu mất. Cả hai đứa được tụi nó đưa vào bệnh viện.

- Bác sĩ, hai bạn của tụi cháu sao rồi?

Ông bác sĩ từ từ đẩy gọng kính lên. Nhìn sơ một lượt cả đám.

- Bạn của các cháu không sao. Nhưng có điều, cậu con trai đó...

Không để ông bác sĩ nói hết câu, tụi nó chen vô

- Phong bị sao ạ?

- Chấn thương não hả bác sĩ?

- Hay thần kinh có vấn đề?

Quân khẽ “suyt” ra hiệu cho tụi nó im lặng.

- Đây là bệnh viện, tụi bây im lặng đi. Dạ, bạn của tụi cháu bị sao a?

- Ừm... sức khỏe cậu ấy thì không sao nhưng... cậu ta đã từng đi xóa trí nhớ à?

Cả lớp như trời trồng. Thế mà tụi nó tưởng hấn bị thương nên mất trí nhớ. Không ngờ...

- Có cách nào để làm cậu ta nhớ lại không?

- Theo tôi biết thì cậu ta có thể nhớ lại, nhưng chắc phải nhờ các cháu.

Tụi nó đứng ngấm một hồi rồi chào bác sĩ.

- Tại sao Phong lại đi xóa trí nhớ nhỉ?

- No idea.

- Me too.

Hà gõ đầu tụi nó cái cốc

- Người gì mà ngốc thấy sợ. Tụi bây không thấy kì sao? Sao chủ tịch F.M lại nói với Phong là Ngọc lợi dụng rồi làm hại cậu ta chứ?

Bây giờ mọi người mới trầm trồ khen Hà giỏi. Hoàng tiếp lời.

- Tao nghĩ ông có liên quan đến việc Phong biến mất và trí nhớ của Phong bị xóa.

Cả đám gật đầu rồi cười nham. Lại thêm một kế hoạch sắp diễn ra...

9. Chương 9: Sự Thật Phơi Bày

Bệnh viện

Phong giật mình tỉnh dậy? Ở đâu thế nhỉ? Bệnh viện à?

Hắn nhìn bao quát xung quanh rồi lại cố gắng nhớ những chuyện đã xảy ra.

Bất giác, hắn đưa tay lên môi mình. Cảm giác ấy vẫn còn ở đây. Vị ngọt vẫn còn đọng lại trên đôi môi này.

- Phong à... đừng đi mà...

Nó vô thức gọi. Hắn tiến lại gần nó.

Phong muốn giết chết người con gái này, nhưng sao... khó quá. Anh có cảm giác gì đó rất lạ. Không, không thể phản bội tổ chức. Nghĩ rồi anh khoác chiếc áo khoác lên và đi khỏi bệnh viện.

Sau đó, nó cũng tỉnh dậy, giật mình, Phong không còn ở đây nữa.

Nó rút cây kim truyền nước biển ra, lật đật tìm kiếm. Nước mắt nó bắt đầu tuông ra, nó sợ hắn sẽ biến mất như trong giấc mơ của nó vậy

Cả bọn nghe tiếng khóc của nó thì chạy vào. Cả đám cũng không dám nhìn cảnh tượng đau khổ của nó lúc này. Có vài đứa con gái cũng khóc thút thít. Linh tiến lại và ôm lấy nó. Nó bầu vào tay Linh mà nấc lên

- Phong à, tui đã làm gì sai sao? Tại sao ông lại đi chứ...

Nó cứ thế mà khóc cho đến lúc ngất đi. Cả đám đôi mắt cảm phần, quyết định hành động.

Biệt thự chủ tịch F.M...

Một đám khoảng năm đứa rón rén lại gần ngôi nhà. Nhìn tụi nó cứ như đi ăn trộm, từ đầu tới đuôi đen tuốt. Tụi nó thì thào

- Có mặt khẩu bấy ời.

- Mày gọi con Hà đi, nó giỏi ba vụ này lắm.

- Ủm, mà sẵn tiện mày nói nó “sent” cái bản đồ nhà qua luôn.

- Ba cái vụ “hắc” tài liệu này kiu thằng Hoàng á.

Nói rồi Quân lôi chiếc điện thoại ra nhẩn nhẩn gì đó. Rồi cả bọn ngồi đợi. Một lúc sau, một người có dáng vẻ y chang tụi nó đi tới

- A, thằng Hoàng với con Hà tới rồi kìa.

Nam khẽ lên tiếng mừng rỡ.

- Hai bấy làm gì mà lâu quá vậy?

Lâm tức tối đánh hai đứa một cái rỗ đau. Hà cười hiền

- Từ từ, tụi tao còn chuẩn bị nữa chứ.

- Tụi tao luôn hen...

Nam lên tiếng khiến hai đứa đỏ mặt. Quân nhẩn

- Thôi nhanh đi, bị phát hiện bây giờ.

- Ủm.

Nói rồi Hà rút ra cái máy, mở thiết bị gắn mật khẩu nhà ra, cắm vào một cái laptop. Hà di chuyển ngón tay nhanh đến nỗi Linh không kịp thấy gì nữa.

Trong lúc đó, Hoàng mở tấm bản đồ ra

- Nhà có hai tầng và một tầng hầm. Tầng hầm là nơi quan sát. Có hai lối vào, là nhà chính và lối đi dưới lòng đất. Phòng trên cùng là phòng của chủ tịch F.M.

Lâm ngấm ngấm một hồi rồi gật đầu.

- Chúng ta sẽ vào tầng hầm bằng lối dưới lòng đất. Sẽ có hai người đi vào bằng cửa trước để gây sự chú ý. Ba người còn lại sau khi đột nhập và phá hệ thống an ninh thì đi yểm trợ cho hai người kia. Mọi người còn lại chuẩn bị sẵn sàng vì tụi tui có thể gặp nạn bất cứ lúc nào. Sau đó thì lên phòng ông ta

- Ừm. Cứ như vậy đi. Hà và Linh, hai bầy đi cửa trước. Tao, Nam và Lâm đi vào bằng cửa còn lại. Còn Hoàng, mày về kêu tụi nó sẵn sàng. Có gì tao ra hiệu cho.

Quân chỉ đạo mọi người làm theo. Cả đám gật đầu rồi bắt đầu hành động.

Căn nhà tối mịt với những bức ảnh đáng sợ. Nhìn vào mà Linh cứ thót tim

- Đây có phải nhà không mày? Thấy ghê quá à.

- Mày bình tĩnh đi.

Cho dù hà trấn an Linh nhưng chính nhỏ cũng đang run lên bần bật. Nhà thì to mà không mở một cái bóng đèn nữa là sao? Thực hiện chính sách tiết kiệm dữ.

Hai đứa lần mò mà đi tiếp.

Trong lúc đó, tụi con trai đang loay hoay dưới hầm

- Chuột kia tụi bầy.

Long chỉ chỉ vào con chuột rồi ngồi cười.

- Mày điên hả? Cần tao gọi điện chở mày vô nhà thương điên không?

Quân cốc thẳng Long một cái đầu thấu trời. Nam thấy chỉ biết đứng cười sằng sặc.

- Hình như không ai đi lối này nên nó bị bỏ hoang thì phải

- Càng tốt. Thôi đi nhanh.

Tại tầng quan sát

- Hả?

Tên nhân viên nhìn vào camera quan sát thì thấy hai cô gái đang đi trong nhà. Hấn nhấn nút báo động đỏ. Tiếng chuông vang khắp nơi làm cả bọn giật mình. Đám con trai giục

- Chết, nhanh đi, tụi nó bị phát hiện rồi.

Rồi cả ba người phi nhanh như bay tới tầng hầm.

Trong lúc ba đứa đang chạy marathong thì hai đứa con gái lúc này vật vả với cả chục tên to con.

- Tụi nó đông quá...

- Ráng chịu chút nữa đi.

Nói rồi hai đứa nhào vô đánh tiếp. Hà đá hai phát thì một tên đã ngã xuống vì đau đòn. Trong khi đó thì Linh chỉ né đòn làm tên này quỳnh trùng tên kia mà ngất đi. Thế là nhỏ không phải động tay gì hết. Cứ thế mà hai đứa đánh.

- Tao chịu hết nổi rồi đây.

Phịch... phịch... phịch...

Cả bọn lớp nó chạy vào, đầm đầm, đá đá làm bọn kia từ từ cũng nằm hết dưới sàn. Linh quay sang mắng tụi nó

- Bậy làm tao mệt gần chết. Lần sau vô sớm hơn chút đi.

Đứa nào cũng cười nham nhin nhỏ. Quân lên tiếng phá tan bầu không khí.

- Thôi nhanh đi.

Rồi cả đám chạy lên phòng chủ tịch. Tụi nó đứng bên ngoài vẫn nghe rõ giọng nói của ông ta

- Không giết được con bé đó cũng không sao, quân tử trả thù mười năm chưa muộn mà, Phong.

Cái gì? Phong đang ở trong đó. Đúng thật hần là người của F.M sao?

- Vâng, à, tôi cũng gặp được anh trai tôi.

- Cậu quan tâm hần làm gì? Chẳng phải ta đã nói với cậu rồi sao? Hần đã phản bội mẹ cậu mà theo cái tổ chức đã giết bà ấy.

Hần cúi đầu. Không nói gì thêm. Hần rời khỏi căn biệt thự.

Hần rời đi chưa được bao lâu thì bọn nó xông vào. Ông chủ tịch hết sức ngạc nhiên

- Bọn mày... sao vào đây được? Bảo vệ đâu?

- Hề hề, bọn tôi đã cho chúng yên giấc rồi.

Quân từ từ tiến lên, nhếch môi đầy khinh bỉ. Long đi sau Quân, gằn giọng

- Tại sao ông lại nói dối Phong rằng Ngọc *** hại cậu ta chứ?

Ông nhìn lên, khẽ cười

- Thì ra tụi bây là lũ S.M. Tao cũng không ngại nói cho tụi bây biết, phải tao đã nói dối. Hần đã yêu con nhỏ đó (nó), nếu hần bỏ tổ chức thì số tiền ta có được nhờ cha hần sẽ mất hết. Vả lại, hần cũng có mối thù với lũ S.M tụi bây mà.

- Ông... ông nói dối...

Linh nép sau Long, nói to

- Ta không nói dối. Chính S.M tụi bây đã giết chết mẹ hần. Ta chỉ giúp hần hoàn thành mong ước của hần thôi.

Quân bỗng chốc cười to, tiến lại gần lão, đập lên bàn một cái

- Ông đừng tưởng qua mặt được tên Phong thì qua mặt được tụi này nhé. Tôi đã điều tra rồi. Chúng tôi chưa từng giết người nào là phụ nữ cả. Mười lăm năm nay, kể từ khi thành lập S.M này.

Lão trợn mắt nhìn Quân. Hoàng từ từ đi tới, đập mạnh sấp tài liệu lên bàn.

- Chúng tôi đã điều tra rồi. Mẹ của Phong là Vũ Nhật Minh, bà ấy từng là người ông yêu, nhưng sau đó thì yêu ông Sang, chủ tịch S.M hiện giờ, vài năm sau thì lấy ông Bình, là ba của Phong. Vì mối hận năm xưa nên ông đã nhẫn tâm giết chết mẹ Phong, còn lấy cấp huy hiệu S.M để hần hiểu lầm. Nhưng có điều ông không ngờ, mười lăm năm trước, Ngọc đã nhìn thấy tất cả.

Ông ta toát mồ hôi. Điều thuốc trên tay đã cháy hết từ khi nào. Lão ngồi ngửa ra ghế. Cười lớn

- Khá khen cho bọn nhóc như tụi bây tìm ra chân tướng. Phải, là tao. Nhưng tụi bây cũng chẳng làm gì được. Hần chỉ tin mình ta thôi.

- Ông...

Cả lớp ném cái nhìn căm phẫn vào ông. Ông chỉ phả khói thuốc vào trong không khí. Quay sang cười với tụi nó

- Hi, trong lúc tụi bây nói nhảm thì tao đã gọi tụi Black rồi. Khôn hồn thì biến đi.

Tụi nó đứa nào cũng giật mình, Black là băng nhóm mạnh nhất nước. Làm việc rất nhanh và gọn, tụi nó mà bén mảng đến thì chết như chơi. Cả đám vẫn không thay đổi ánh mắt rồi lặng lẽ ra khỏi căn biệt thự.

- Tức chết. Biết vậy tao mang theo súng bắn vỡ sọ lão.

Đứa nào cũng tức tối. Hoàng an ừ.

- Thôi, nhất định ta sẽ có cách.

Hai mươi chín đứa nhìn căn biệt thự trước mặt đầy cảm phẫn.

Ở bệnh viện trung ương...

Ken bước vào phòng nó từng bước. Hấn đi nhẹ nhàng nhất có thể để không đánh thức nó, như vậy có lẽ nó dễ không chịu gặp anh.

Hấn nhìn sắc mặt của nó mà khê nhói lòng. Anh rơi một giọt nước mắt. ngồi cạnh nó, nắm lấy tay nó mà nói

- Em, tại sao lại là hấn chứ? Nếu là anh em sẽ không phải chịu đau đớn như thế này. Ngọc à, anh yêu em.

Bồng tay nó nắm chặt lại, một giọt nước mắt lăn xuống má hấn. Nó đã tỉnh dậy từ lúc nào. Hấn không phản ứng, chỉ nhìn nó. Sau đó anh ôm lấy nó. Nó không đẩy, cũng không nói gì. Trái tim nó thất lại. Nó không muốn người mà nó xem như anh trai lại đau khổ vì nó.

- Em xin anh đừng yêu em. Em chỉ mang tới đau khổ thôi.

Hấn ôm chặt nó hơn, rít lên

- Không, anh chỉ yêu em mà thôi, cho dù anh có làm thế nào thì anh vẫn mãi yêu em. Vì vậy, em đừng nói thế.

- Trái tim của em chỉ có mình Phong mà thôi.

Ken như chết sững, Hai tay cũng dần buông nó ra, anh nhìn thẳng vào mắt nó

- Em không thể hướng mắt về anh, dù chỉ một lần sao?

Nó cúi đầu. Gương mặt anh lúc này tối sầm lại, đôi mắt nhìn xa xăm. Anh đã yêu nó ngay từ cái nhìn đầu tiên. Lúc đó, tuy nó đã hóa trang nhưng anh vẫn thấy được vẻ đẹp toát ra trong nó. Đôi mắt to, đen láy, khuôn mặt hiền từ đến lạ lùng, anh có cảm giác yên bình khi nhìn vào nó.

- Em xin lỗi.

Hai từ “ xin lỗi” vang lên thật dễ dàng, nhưng đủ cửa vào tim Ken một vết thật đau và thật sâu. Anh ngồi thững trên giường bệnh của nó. Nó cầm chặt lấy tay anh

- Cho dù thế nào đi nữa, anh vẫn là anh trai tốt của em.

“ Anh trai”, hấn thầm nghĩ. Hấn đưa đôi mắt buồn thẳm của mình nhìn vào nó. Nét mặt có phần đỡ buồn hơn. Ken gượng cười, bẹo má nó một cái rõ đau.

- Cái con khỉ này, phải mau hết bệnh đó. Nằm như thế thì “ hấn” có mà bỏ đi. Người thì gầy mà còn xanh lè. Thấy gớm.

Nó tức tối, đánh anh một cái rõ đau.

- Người bệnh mà đối xử như vậy đó hả?

Hấn không nói gì, chỉ cười rồi chốc hai đứa cùng cười.

Cả lớp này giờ đứng ngoài đã nghe hết cuộc trò chuyện của hai đứa. Đứa nào cũng mừng thầm vì Ken đã biết suy nghĩ lại.

Tụi nó ủa vào, rộn cả phòng bệnh, Nam lắc lắc bịch trái cây

- Ái cha, bị bệnh rồi chắc ăn trái cây không được đâu.

Nó bịu môi

- Ai nói không ăn được. Ta khỏe như trâu đấy.

Mấy chốc cả lớp cùng cười.

“ Thấy em cười như thế là anh đã rất vui rồi. Anh biết ánh mắt của em chỉ hướng về một người, nhưng cho dù thế anh vẫn yêu em. Anh sẽ luôn ở bên cạnh em. Phải mạnh mẽ lên, cô bé ngốc...”

Tại nhà chủ tịch S.M...

Ông đang theo đuổi những suy nghĩ của mình, ông lại nhớ về người phụ nữ đó, ông chưa bao giờ quên ánh mắt của bà ấy khi nhìn ông, thật ấm áp...

Reng... reng...

Tiếng chuông điện thoại của ông vang lên

- Tôi nghe...

Ông giật mình, bật dậy đập bàn

- Thật... thật chứ?

- “ Vâng, điệp viên bên đó đã nói với tôi như thế”

- Mau, triệu tập mọi người, tất cả tập trung ở hội đồng chính

Ông nhanh chóng thay đồ và lao đi trong đêm tối.

Cùng lúc đó, cả lớp và Ken nhận được lệnh triệu tập tại hội đồng chính. Ngay lập tức mọi người được đưa ra máy bay để đi đến hội đồng chính.

Hội đồng chính nằm ở một vùng núi ít người lui tới. Nơi này chỉ dành cho các thành viên S.M và người đứng đầu chỉ đạo cho hội viên mỗi nước. Ngay cả các tổng thống cũng chưa từng đến.

Căn cứ này đặc biệt lớn. Gồm một khu nhà tập trung dành cho tám trăm thành viên S.M. Một khu dành cho các hội viên nghỉ ngơi, ăn uống, bàn kế hoạch.... Một khu vực dành cho người đứng đầu gọi là nhà hội đồng. Một khu vực dành để luyện tập...v.v...

Tính toán sơ sơ thì chỗ này cũng mất năm mươi mấy tỷ để xây được, chưa kể đến những thiết bị vật dụng khác.

Bây giờ, tất cả thành viên đang ngồi chờ ở nhà tập trung

- Không biết có chuyện gì nữa.

- Lâu lắm rồi mới tập trung như thế này, không biết là...

- Ủm, chắc phải có vụ gì lớn lắm.

...

Mặc cho cả đám ồn ào, nó vẫn ngồi bình tâm, suy nghĩ lung tung.

Trong nhà hội đồng...

- Thật không ngờ, bọn chúng lại dám...

- Phải.

- Chúng ta không còn thời gian đâu.

Người đứng đầu S.M này giờ ngồi yên, ông lên tiếng

- Được rồi, hãy bảo tất cả hội viên sẵn sàng đi, chúng ta sẽ hành động.

Nói rồi, mọi người đi ra nhà tập trung. Đứng trên bục nói của nhà tập trung hiện giờ là người đứng đầu S.M. Ông là một người trung niên, khuôn mặt và cả người đều ốm và hiện lên trên khuôn mặt đó là những năm tháng từng trải.

- Chắc mọi người cũng biết, F.M luôn đối đầu với chúng ta. Tôi vừa nhận được tình báo từ bên đó, chúng sẽ ám sát tổng thống Anh

Nói đến đây, mọi người hết sức bất ngờ, không ngờ chúng dám...

Còn nó thì tâm trạng hỗn loạn, F.M ám sát tổng thống Anh, Phong có tham gia không?

Thấy như vậy, Ken nắm chặt bàn tay nó. Nó nhìn qua anh, cái nắm tay như lời động viên của anh.

Ông ta nói tiếp.

- Tôi biết việc này rất bất ngờ, nhưng mọi người phải chuẩn bị tâm lý. Cả S.M chúng ta sẽ hành động.

Thế là công việc được chia ra. Tổng thống Anh đang có cuộc gặp gỡ ở đại sứ quán. Nó và cả lớp được nhiệm vụ phải bảo vệ ông trên đường về. Còn những người còn lại sẽ yểm trợ phía sau.

Đây là một nhiệm vụ vô cùng quan trọng đối với nó và cả tổ chức. Nhưng nó sẽ như thế nào khi biết Phong cũng tham gia nhiệm vụ lần này? Đó là một dấu chấm hỏi lớn.

10. Chương 10: Nhiệm Vụ Bất Khả Thi

Ngày cuộc khủng bố sẽ diễn ra đã đến.

Theo tình báo nhận được thì số lượng vũ khí của chúng nhiều vô số kể, gồm 100 khẩu Súng Heckler Koch HK MG4 MG 43, 10 chiếc tàu ngầm lớp Los Angeles của Mỹ, 3 chiếc Máy bay không người lái MQ-1 Predator... Tính sơ thôi thì bên địch có cỡ 900 người hơn, hơn hẳn ta 100 người, chưa tính đến những chi tiết khác...

Hôm nay cả lớp nó nghỉ tập thể nên cả trường đồn ầm lên là cả lớp bị đuổi học...

Thiệt sự có phải vậy đâu, đi làm nhiệm vụ mà cứ bị soi mói...

Hôm nay cả lớp nó khác ngày thường rất nhiều, những bộ đồ vét đen làm chúng nó trông chững chạc và đầy kinh nghiệm. Trên con đường cao tốc Broday hiện nay, một đoàn người gồm 10 chiếc Mercedes đen chạy theo hình tròn, một chiếc xe đi đầu và hai chiếc đi cuối. Nổi bật nhất là chiếc Lamborghini Venen. Đó là chiếc xe của tổng thống. Ngoài tổng thống thì, trên chiếc xe còn có hai người, là nó và Ken, hai người được chọn là người bảo vệ tổng thống cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra thì cũng nhất định phải bảo vệ ngài.

- Sẵn sàng chưa?

Chủ tịch F.M hỏi tất cả hội viên

- Vâng.

Nói rồi cả đám như bay xuống phòng điều khiển. Mà không ai khác, người điều khiển vụ lần này là Phong.

Hắn ngồi cứ nhẩn nhẩn rồi lại nói với mọi người.

- Hai chiếc lên trước đi.

Rồi hai chiếc xe hơi màu trắng nhanh chóng lao vút ra đường. Hắn hướng mắt về màn hình.

- Báo cáo đi

- Cách mục tiêu 2000m, không có ai khả nghi gần đây.

Không khí nặng nề bao trùm cả không gian của đoàn xe. Mắt và tai hoạt động liên tục, cuộc khủng bố có thể diễn ra bất kì lúc nào. Bỗng

- Trung tâm gọi mọi người. Trong bán kính 3000m có xuất hiện hai chiếc xe lạ, biển số giả và người trên xe cũng khai lý lịch giả. Nghi ngờ là F.M. Mọi người cẩn thận.

Hơn tám trăm người thủ sẵn bên mình một khẩu súng. Bắt đầu rồi.

- Xác định chỗ mà chiếc xe đã đi ra.

Nó ngồi trong xe, tuy quan sát chung quanh nhưng vẫn không thôi nghĩ về Phong cho đến khi Ken lên tiếng

- Ngọc, em tập trung vào đi.

Nó lúc này mới tập trung lại và nhìn Ken cười có ý cảm ơn. Ông tổng thống nhìn hai người thì xoay sang hỏi nó (đoạn đối thoại sẽ được in nghiêng nhé vì hai người nói chuyện bằng tiếng anh)

- Cậu ta là bạn trai của cô à?

- Ông hiểu lầm rồi , Không phải đâu.

- Ồ, thế mà ta cứ tưởng... Nhìn cô, ta lại nhớ đến đứa con gái xấu số của ta.

- Có phải là tiểu thư Linnafrizen không?

Ông gật đầu, khuôn mặt ông thoáng nét buồn. Ông đưa tấm hình cô con gái mình ra. Cô ấy thật đẹp với khuôn mặt hiền từ, sống mũi cao và có đôi mắt màu xanh giống ông, mái tóc thướt tha. Nhìn cô rất vui vẻ giữa cánh đồng hoa, nhưng đặc biệt, những bông hoa toàn màu trắng

- Nó thích nhất màu trắng nên ta đã nhờ những kĩ sư tạo nên một giống hoa màu trắng như tuyết, thơm như hoa hồng, đẹp như hoa Lyly để tặng con bé. Con bé rất thích chúng (cái này là tác giả tự bịa nha, không có đâu, kaka)

Nói đến đây thì nét mặt ông buồn hẳn đi. Nó có thể cảm nhận được sự nhớ nhung của ông. Nó hỏi

- Con gái ngài thế nào rồi ạ?

- Nó mất hai năm trước. Lúc ấy, nó đang ở cánh đồng cùng ta, ta vẫn nhớ rõ, lúc đó, ta rất vui, bỗng nhiên, có một vật gì đó bị thấy đến gần chỗ con gái ta và... Cả cánh đồng bốc cháy. Tại sao người đi lúc đó không phải là ta chứ?

Nói xong, ông rơi nước mắt, nó hiểu cảm giác đó, rất đau. Nó cười hiền nhìn ông

- Ông đừng như vậy, ở trên trời tiểu thư thấy thế này thì cô ấy sẽ buồn lắm đấy.

Trong lúc ấy...

- Thừa ngài, không xác định được, hình như vệ tinh quan sát của chúng ta đã bị hỏng.

- Bảo vệ tổng thống đi. Chúng chỉ còn cách 1000m nữa thôi.

Đột nhiên, lúc này có hai chiếc máy bay không người lái đến gần đoàn xe của tụi nó

- Có phục kích, một chiếc trực thăng ra đi.

Rồi hai chiếc máy bay không người lái liên tiếp bắn ra những phát đạn vào đoàn xe của tụi nó. May là tất cả chiếc xe đã được sử dụng vật liệu cách đạn nên chỉ bị trầy sơ sơ mà thôi.

Bùm...

Cả hai chiếc đều bị rơi xuống biển và nổ.

Phong tiếp tục nhấn vệ tinh định vị chiếc xe của tổng thống.

- Định vị mục tiêu, cho hai chiếc lên chặn chúng lại. Sau đó thì ba trăm người xông ra đánh lạc hướng chúng. Sáu trăm người còn lại khi nghe lệnh mới được xông ra.

Nói rồi bỗng từ đâu hai chiếc BWM với tốc độ nhanh như chớp chạy song song với đoàn xe.

Kettttttttttttttttt.....

Hai chiếc xe đó chặn đầu chiếc xe của tổng thống làm chúng đâm sầm vào nhau. Rồi ba trăm người với ba trăm khẩu Heckler Koch HK MG4 MG 43 tiến lên.

- Are you OK?

Ông gật đầu với nó. Nó thông báo cho chỉ huy

- Tình hình không ổn, vừa có hai chiếc xe chặn chúng tôi và có hơn ba trăm người bắt đầu tấn công.

Cùng lúc đó, bên bộ phận thủy quân báo cáo

- Vừa phát hiện có mười chiếc tàu ngầm, nghi là khủng bố. Có khoảng năm mươi người mỗi tàu và có vũ khí... Rè rè...

Đang nói thì bên bộ thủy quân bị ngắt.

Chúng đã đánh bom vào cảng của thủy quân. Chiếm hết tất cả các tàu, mang vũ khí lên trên bờ, chờ lệnh tiếp viện.

Khoảng một trăm người của S.M ra độ súng với hai trăm người của F.M. Vì chênh lệch về số lượng nên bọn nó không tránh khỏi bị thương nhưng số người thiệt mạng của chúng lại nhiều hơn của S.M.

- Chúng chưa dừng lại ở đó đâu. Tất cả nghe lệnh, toàn bộ chuẩn bị sẵn sàng và tuyệt đối không ai được mất. Are you understand?

Cả đám S.M nhếch miệng cười, trả lời thiệt to

- Yes, sir.

Bên F.M

- Tất cả mọi người vào vị trí đi, tôi sẽ đích thân đến chỗ đó. Nhớ không được hành động tùy tiện khi tôi chưa đến.

- Rõ.

Nói rồi hắn rút nhanh khẩu súng cài vào người rồi phóng chiếc xe với tốc độ kinh khủng. Hiện giờ, trong phòng điều khiển chỉ còn chủ tịch F.M và một số người khác.

- Báo cáo, vừa phát hiện một chiếc xe đi ra từ bãi M.

- Cho người đến đó.

Quân gấp gấp gọi về bộ chỉ huy

- Thưa chỉ huy, để tôi đi.

- Được. Không được mất.

- Yes sir.

Rồi Quân của xe tiến thẳng tới bãi M.

Phong vừa đi tới cả đội, nhìn sơ một lượt tình hình hiện giờ. Bên nó đang ngồi trị thương. Rất lạ là chẳng có bất kì chiếc xe cứu thương nào.

- Tất cả sẵn sàng, xông lên!!!

Rồi gần hơn năm trăm người xông ra, bắn súng tới tấp vào những người đang ngồi trị thương nhưng, chẳng ai phản kháng. Hắn đi lại gần

- Mọi người ngưng bắn. Chỉ là hình nộm thôi.

Rồi hắn quan sát chung quanh.

- Mọi người cẩn thận.

Đoàng...

Một phát súng từ đâu bắn ra. Một tên bên F.M bị bắn ngay đầu. Tên kẻ bên hoảng nên bắn loạn cả lên và một phát nữa, tên đó cũng bị bắn chết tươi. Rồi cả đám F.M bắt đầu bắn. bắn tới tấp mà chẳng biết mình bắn vào cái gì. Nhưng S.M thì biết và từng tên một bị S.M bắn hạ mà chẳng mất chút sức nào. Máu chảy lan cả cầu, rơi xuống biển.

Lúc này chỉ còn vài chục tên và Phong cầm cự thì cả bọn mới lao ra.

Mọi người bắn nhau loạn xạ. Hết đạn thì đầu vô cho đến lúc chết.

Nó đứng đối diện với Phong. Nước mắt gian giụa như không thể tin vào mắt mình

- Tại sao ông lại làm vậy chứ?

Hắn nhìn người con gái trước mặt, tim bỗng nhói lên. Hình như hắn đã từng thấy cảnh này. Một loạt hình ảnh hiện lên trong đầu hắn: Công viên, băng ghế và những giọt nước mắt, một người con gái đang khóc...

Hắn ngồi thụp xuống, ôm đầu, hắn nhức đầu kinh khủng.

Nó chạy lại đỡ hắn.

- Ông không sao chứ?

Bất thành linh hắn bật dậy làm nó ngã xuống đất. Hắn chìa súng thẳng vào nó...

Đoàng...

Tiếng súng vang lên dữ dội như lần át tất cả mọi thứ. Tất cả mọi người sững lại nhìn. Nó không bị bắn mà là hắn bị bắn. Ken cầm khẩu súng vẫn còn để ở không trung, máu hắn bắt đầu chảy ra, gục xuống bên cạnh nó. Bây giờ Ken mới chạy lại hỏi thăm nó

- Em có sao không?

Nó vô hồn nhìn Ken rồi quay sang hắn. Nó như vỡ òa, chạy lại chỗ hắn, lay lay, đôi mắt ứ nước

- Ông sao vậy, tỉnh dậy nhìn tui nè.

Phong từ từ mở mắt. Không giống như những lần trước Phong nhìn nó bằng ánh mắt thù hận, lần này, đôi mắt hắn ẩn chứa niềm yêu thương, khuôn mặt hiền từ, nở một nụ cười. Hắn từ từ đưa tay lên khuôn mặt ấm áp của nó, lau đi vệt nước mắt.

- Tui cũng nhớ bà lắm

Trong lúc đó ở tổng bộ chỉ huy của F.M.

Quân đã thâm nhập vào khu tổng chỉ huy của bọn chúng, bắn hết những tên còn lại, và bây giờ, Quân đang đối mặt với chủ tịch F.M

- Ông nghĩ kế hoạch của mình thành công sao?

- Đúng như ta nghĩ, tụi bây không chỉ nhận được thông tin tụi tao sẽ đi ám sát tổng thống mà còn biết rõ kế hoạch của F.M.

- Hề hề, ông quá khen

Trở lại hai tuần trước...

Quân đang đi lang thang trong thành phố để thăm dò thông tin thì thấy Phong đang ngồi ghế đá suy nghĩ chuyện gì đó

- Phong.

Tiếng gọi làm Phong quay lại, Phong định rút khẩu súng ra nhưng không thể. Quân từ từ ngồi xuống cạnh hắn

- mày không nhớ gì thiệt sao?

Phong vẫn im lặng, ánh mắt chứa đựng niềm đau khổ. Quân nói tiếp

- Ngọc đã dành hết tình yêu tương ày vậy mà...

- Mày đừng nói nữa

Phong rít lên, ôm đầu đau khổ. Quân mỉm cười, thì ra Phong đã có cảm giác với nó.

Sau một hồi luyên thuyên thì Phong cũng hiểu ra mọi chuyện và đồng ý làm nội gián cho S.M

Kết thúc hồi tưởng...

- Xin lỗi đã làm ông thất vọng. Nhưng cuối cùng ông cũng phải chết.

- Haha, tao biết ngày này rồi sẽ đến. Không ngờ, bao công sức của ta cuối cùng phải đổ sông, đổ biển hết.

Đoàng...

Mọi thứ trở nên im lặng, chỉ còn Quân đứng đó, máu me đầy người, khẽ nhếch môi cười.

Trở lại với nó và Phong

- Ông biết tui nhớ ông lắm không?

Phong giọng thều thào, ho lên vài tiếng, gắng sức nói

- Tui biết mà. Tui cũng nhớ bà lắm.

Nó nhìn hần cười, đặt đôi môi lên môi hần, nụ hôn ngọt ngào, chứa đựng cả tình yêu mà nó dành cho hần.

Sau đó, Phong được đưa tới bệnh viện và phục hồi sức khỏe.

- Há lô, lâu quá không gặp.

Cả đám ùa vào như vỡ tổ. Phong chỉ biết mỉm cười nhìn tụi nó.

- Tao là người bệnh mà tụi bây la lối om sòm vậy đó hả?

Cả đám không nói gì, cười nhìn hần. Nó giật phăng bọc trái cây trên tay Hà, tự nhiên cắt rồi đút cho Phong ăn. Cả phòng tự nhiên nổi da gà nhìn hai đứa nhưng trong lòng đứa nào cũng vui thay vì cuối cùng, hạnh phúc cũng đến với hai người.

Hết——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lop-hoc-dac-biet>